

VAD PYTAGORAS LÄRDE OM LIVETS MENING

AV LARS ADELSKOGH

DEL ETT AV TRE

Vi behöver en ny världs- och livsåskådning

"Varför lever vi? Har livet någon mening? Är döden slutet? Finns det någon högre makt i tillvaron? Om det finns, varför ter sig livet ändå grymt och meningslöst?"

Alla tänkande människor måste ställa sig sådana frågor många gånger i livet. En del godtar de traditionella kristna svaren. Andra anser kristendomen ohållbar: "Vetenskapens forskningsresultat har på viktiga punkter vederlagt kristendomens världsbild, till exempel skapelseberättelsen."

Många har godtagit vetenskapens världsbild som sin egen. Den är en ensidig materialism. Som livsåskådning kan den inte ge hopp eller entusiasm inför framtiden. Den lär: att människan bara är ett intelligent djur, som försöker hävda sig i tillvaron; att människans medvetande är enbart en produkt av hjärnan och slocknar när organismen dör; att våra drömmar, ideal och värden är enbart subjektiva och inte motsvaras av någon objektiv, högre mening med livet; att universum styres av blint verkande naturlagar och är likgiltigt för aldrig så många människors öden.

Vi har alla behov av att se en mening i tillvaron. Människan lever inte bara för att tillfredsställa sina fysiska behov. Hon "äter" också mening och kan dö av andlig svält likaväl som av fysisk. För att orka leva och kämpa för en bättre värld måste hon hämta kraft ur någon annan källa än materialistisk livssyn.

Vi behöver en ny världs- och livsåskådning. Det är viktigare än några nya tekniska uppfinningar. En ny världs- och livsåskådning borde på samma gång kunna ge positiva, livsbejakande värden och en hållbar, förnuftig världsförklaring. Sådana kan varken religionen eller vetenskapen ge. I längden kommer människorna inte att nöja sig med vare sig ointelligent tro eller ensidig materialism.

Överfysiska fenomen vidgar världsbilden

Med naturvetenskapen har vi fått ett ofantligt vetande om den fysiska, den synliga verkligheten. Samtidigt har många framstående forskare erkänt, att vetenskapens världsbild är starkt begränsad. Det finns fog för tanken, att vi utforskat endast en mindre del av verkligheten och att den större delen alltjämt är okänd för oss. Logiskt sett finns alltså inget som talar emot existensen av en verklighet utöver den fysiska. Tvärtom finns

det många slags fenomen, som yttrar sig i det fysiska men har sin orsak i andra energier än de kända fysiska. Låt oss göra en översikt av dessa fenomen.

Telepati visar, att skilda individer (också djur och växter) har direkt psykisk förbindelse mellan sig. Information överföres mellan individer utan att organismens sinnen träder emellan.

Fjärrsyn visar, att det går att uppfatta sådant som - alltid eller för tillfället - ligger utom räckhåll för sinnen, till exempel på långa avstånd.

Med klärvoajans "ser" man även andra former än de normalt synliga, till exempel den psykiska atmosfär som omger alla levande väsen.

Utomkroppslig upplevelse kallas det fenomen, där människor (vanligtvis i tillstånd av kroppslig medvetlöshet) förnummit, att de lämnat sin medvetlösa organism, varit medvetna utanför den och kunnat iakttaga omgivningen. Efter uppvaknandet har de kunnat korrekt redogöra för vad som hänt i deras närhet under den tid inga kroppsliga sinnen fungerat.

Psykometri är förmågan att direkt i medvetandet avläsa ett föremåls förflutna som om detta funnes bevarat i något slags "naturens eget minne".

Prekognition eller förutvetande (varsel, sanndrömmar) visar, att någon del av vårt medvetande har en bredare uppfattning av "stundens nu" och alltså når längre in i framtiden än vårt normala dagsmedvetna gör.

Psykokinesi är förmågan att förflytta eller på annat sätt påverka föremål med psykisk kraft enbart. Ett särskilt slag är levitation, förmågan att låta den egna kroppen sväva fritt. Andra besläktade fenomen är materialisation och dematerialisation, förmågan att bilda föremål liksom ur tomma intet respektive upplösa dem.

Även om en del av dessa förmågor är ovanliga, så är detta faktum intet argument mot dem. Det visar blott, att de hos de allra flesta människor finns endast som potential. Ej heller är det ett hållbart argument, att "de strider mot naturlagarna". De strider endast mot vår nuvarande, alltför snäva uppfattning av naturlagarna. Levitation, till exempel, är väl omvittnad såväl i historien som i nutiden. Ett av de mer kända fallen är det, då den italienske munken Giuseppe da Coppertino förmligen flög i sin kyrka inför en församling av bland andra filosofen Gottfried Wilhelm Leibniz och hertigen av Braunschweig.

Telepati förefaller utomordentligt vanlig, särskilt mellan varandra närstående individer, till exempel mor och barn. Att telepatin inte särskilt uppmärksammas, torde bero just på dess vanlighet. Vi är helt enkelt inte varse i vilka fall vi tänker själva och när andra tänker i oss. Man kan fråga sig om det inte är så, att förståelses själva verket har ett betydande inslag av telepati, gemensam och delad medvetenhet, och att brist på förståelse delvis beror på att telepati uteblivit. Vi har väl också alla erfarenhet av sådana fenomen, som att förnimma människors vänlighet eller motsatsen såsom "utstrålning", utan att vare sig ord eller blickar växlats. Också djurens flock- och hjordbeteende samt artinstinkt kan förklaras med telepati.

Att också utomkroppsliga upplevelser är mycket vanliga, visat sig i att många människor nu vågar tala öppet om sina erfarenheter därav. Inte många har förut haft själsstyrkan att trotsa hånet från både allmänna opinionens och vetenskapens sida.

I detta sammanhang finns anledning säga några ord om den dogmatism, som tyvärr i hög grad alltjämt misskläder vetenskapen. Att tro sig veta utan att ha noga undersökt är dogmatism. Att vägra undersöka något med hänvisning till att det "strider mot naturlagarna" är dogmatism. Att avvisa verklighetens fakta med hänvisning till att de inte passar ihop med rådande hypoteser är dogmatism av värsta sort, att tro på sin egen allvishet och att inga nya upptäckter kan göras som kastar omkull de alltid tillfälliga

dagshypoteserna. I själva verket är vetenskapens hela historia berättelsen om hur sämre, mer begränsade hypoteser ständigt fått vika för bättre, mer omfattande.

Sammanfattningsvis kan sägas, att de överfysiska fenomen som just beskrivits alla har en viktig sak gemensam. De visar tydligt, att själva psyket eller medvetandet kan fungera betydligt självständigare gentemot den fysiska kroppen än vad materialismen antar:

(1) Medvetandet kan uppfatta verkligheten direkt, utan att behöva använda den fysiska kroppens sinnen (fjärrsyn, klärvoajans, utomkroppslig upplevelse).

(2) Medvetandet har avsevärt större räckvidd i tid och rum än sinnena (fjärrsyn, psykometri, prekognition).

(3) Medvetandet är inte begränsat till en individ utan kan delas med andra (telepati).

(4) Medvetandet kan existera oberoende av den fysiska kroppen (utomkroppslig upplevelse).

(5) Medvetandet kan påverka materien direkt (psykokinesi, levitation).

Om medvetandet kan existera oberoende av kroppen, borde det kunna överleva kroppens död. "Det finns ingen död" är ju vad spiritualisterna hävdar, och sakligt sett finns det mer som talar för än emot den tanken. Spiritualismens fenomen med "meddelanden från andra sidan" kan inte alltid förklaras med bedrägeri. Den spiritualistiska hypotesen är ofta den bästa förklaringen av fenomenen. Ändå hyser många tänkande människor en motvilja mot tanken på livet i "andevärlden" sådant en del spiritualister skildrar det. Det är trivialt, andefattigt, för mänskligt. Men just detta ger det äkthetsprägel. Varför skulle människan bli ädlare och visare bara därför att hon lagt av sin fysiska kropp?

Spiritualismen ger oss ett nytt liv "på andra sidan". Men detta får inte mycket mer mening än jordelivet, sådant materialismen uppfattar det. Ett helt annat, vidare och positivare perspektiv ger tanken, att livet är en skola för vinnande av erfarenheter, för utveckling av medvetenheten. Men då räcker inte ett jordeliv. Idén om återfödelse, reinkarnation, har blivit alltmer spridd i västerlandet på senare år.

En seriös forskare, Ian Stevenson i Förenta staterna, har undersökt människor, som sagt sig minnas tidigare liv. Han har dokumenterat åtskilliga fall som tyder på reinkarnation. Andra forskare har fortsatt arbetet.

Allt det som nu nämnts räcker mer än väl för att vederlägga den ensidiga materialismens världsbild. Det kan också tjäna som en första inledning till en mer hållbar världs- och livsåskådning. En sådan åskådning kommer att täcka en större del av verkligheten. Den är ett synsätt som ger medvetandet en större, självständigare plats i tillvaron.

Det finns de som tror, att vetenskapen långsamt och inifrån sig själv skall utveckla denna världsbild. Men den nya världsbilden finns redan fullt utvecklad och har funnits i 2700 år.

Pytagoras' skola

Denna världsbild kallas hylozoik. Hylozoiken utformades av Pytagoras, den kände matematikern. Han ville med sin hylozoik lägga grunden till framtidens vetenskap. Hur långt före sin tid han var framgår av att det är först nu som man börjar kunna begripa hans system mer allmänt. Detta tack vare att den vetenskapliga forskningen nått så långt, att den nu börjar möta vissa av hylozoikens grundprinciper. Ty medan vetenskapen befattat sig med den fysiska verkligheten enbart, beskriver hylozoiken främst den överfysiska

verkligheten. Det är nämligen i denna som orsakerna finns till skeendena i det fysiska. I framtiden blir en direkt anknytning mellan vetenskap och hylozoik möjlig.

Pytagoras var alltså tusentals år före sin tid. Detta förklaras med att han tillhörde ett brödraskap, vars medlemmar systematiskt utvecklat sin medvetenhet långt utöver den normala människans begränsning "Kunskapsorgan", som ännu slumrar hos de flesta av oss, väckte de därmed till full aktivitet. Därmed kunde de skaffa sig en suverän kunskap om universum och människan, långt utöver den nuvarande vetenskapens möjligheter, som begränsas till vad som kan erhållas genom de fysiska sinnen och deras förlängningar med instrument. Denna kunskap kallas esoteriken. Brödraskapets medlemmar grundade kunskapsskolor i olika nationer, så snart dessa nått en viss grad av civilisation. I denna förutsättning ingick att åtminstone en avsevärd minoritet av folket skulle ha lyckats frigöra sitt tänkande från den traditionella religionen och börjat ställa förnuftiga frågor om livets mening och verklighetens natur.

Ordet "brödraskap" skall inte tas bokstavligt. Det gäller i alla händelser inte för pytagoreernas skola, som från första början tog emot kvinnor på jämställd fot med männen.

Pytagoras grundade 700 år före vår tidräkning en kunskapsskola på Sicilien, som då var en grekisk koloni. Esoteriska skolor hade funnits i tusentals år, när Pytagoras framträdde. Det nya med hans skola var det systematiska och överskådliga sättet att framställa den urgamla kunskap som alla äldre och yngre skolor hade gemensam. Han förstod grekernas sinne för konkret kunskap, vetenskaplig metod och exakthet.

Det är därför, som hylozoiken av alla esoteriska kunskapssystem bäst passar för västerlänningar med vetenskaplig och filosofisk orientering, deras kärlek till klara fakta och avoghet mot mångtydiga symboler.

Pytagoras' lärjunge Kleinias flyttade senare skolan till Athen, där den fick ett oerhört inflytande på grekiskt tänkande. Bland berömda invigda kan nämnas Platon och Aristoteles. I samband med Alexander den stores erövring av Mellanöstern och delar av Nordafrika och grekiskans utbredning till världsspråk fick skolan avläggare över ett betydligt större område. Både den hermetiska och den gnostiska skolan tog emot starka intryck av pytagoreerna.

Hylozoiken har funnits i nästan tre tusen år som en levande tradition, en väg till kunskap om världen och människan. Tusentals män och kvinnor har följt denna väg. Ända in i sen tid har kunskapen hållits hemlig för dem utanför skolan. Vi lever ju i en värld, där allt av verkligt värde är hotat, så ock kunskap. Först i vår tid har en elementär hylozoik fått lov att publiceras. Det skedde år 1950, när *De vises sten* av Henry T Laurency kom ut. Henry T Laurency (pseudonym) var en svensk, som själv var invigd pytagoré. Det förtjänar påpekas att det gäller för all esoterisk kunskap att endast de som själva är invigda i läran kan rätt framställa den. Det som oinvigda skrivit om Pytagoras och hylozoiken saknar betydelse. *De vises sten* följdes år 1961 av *Kunskapen om verkligheten* av Laurency, och år 1998 utgavs postumt Laurencys största arbete *Människans väg*. Dessa böcker är grundläggande för allt hylozoikstudium idag. Ännu är det mesta hylozoiska vetandet opublicerat och skall länge så förbli. Kunskapen om annars okända krafter i naturen och människan kommer också i fortsättningen att ges bara åt de få. åt dem som övervunnit alla frestelser att missbruka den makt som all verklig kunskap ger.

Hylozoikens mentalsystem

Hylozoiken utgör ett mentalsystem. Därmed menas ett system, som människan kan fatta och använda med sin mentala medvetenhet, sitt intellekt och sunda förnuft. I frågor, som hör till världsåskådningen, är känslan ingen upplysningskälla och ingen vägledare. Endast förnuftet kan i bästa fall avgöra om påstådda fakta är verkliga fakta, bedöma deras möjlighet, trovärdighet eller sannolikhet.

Men det räcker inte med fakta. Enstaka, inbördes osammanhängande fakta förvirrar mer än förklarar. Fakta måste sättas i samband med varandra och sambanden i ännu vidare sammanhang, i system. Varje tänkande människa gör sig system. Allt nytt hon får veta sätter hon i samband med sitt tidigare vetande, införlivar det nya med det system hon redan äger och bygger vidare på, medvetet eller omedvetet. Allt förnuftigt tänkande sker i system. Detta därför att förståelsen alltid går från det allmänna till det enskilda, från helheten till detaljerna.

Hylozoikens system gör det möjligt att förena den strävan efter kunskap, som hos oss i Västerlandet under hundratals år varit uppdelad i inbördes stridande riktningar: religion, filosofi och vetenskap. Sådan uppdelning och inbördes strid är alltid bevis på okunnighet. Verkligheten är en och en enda. Därför kan det finnas bara en enda riktig verklighetskunskap, en enda hållbar världsåskådning. Livsåskådningar däremot finns lika många som tänkande människor, eftersom var och en har sin individuella syn på vad han vill få ut av livet och vad han är beredd att själv ge tillbaka.

Ju mer mänskligheten utvecklas, desto större samsyn kommer vi att nå även i livsfrågorna. Detta därför att allt fler skall inse, att livsåskådningen bör byggas på världsåskådningens grund, dess fakta om verkligheten. För att veta hur det bör vara måste man först veta något om hur det faktiskt är. Livsåskådningen är viktigare än världsåskådningen, då det är den som vägleder oss i del praktiska livet, ger oss vår rättsuppfattning (uppfattning om rätt och orätt, det som vi brukar beteckna med det oklara ordet "moral"). Men det är just i egenskap av kunskapsgrund för livsåskådningen, som världsåskådningen har sin oanade betydelse. Och där skall Hylozoiken göra sin insats.

Hylozoikens världsåskådning beskriver tillvaron som en enhet med tre sidor eller aspekter: materia, medvetenhet och rörelse. Allting är materia, som har medvetenhet (alltid i någon grad) och befinner sig i rörelse. Materiens minsta, oförstörbara beståndsdelar är uratomerna. Livets mening är medvetenhetens utveckling i varje uratom.

I varje levande väsen finns en uratom, som är tillräckligt utvecklad för att vara den centrala individualmedvetenheten i detta väsen. Naturens olika riken – bland andra mineral, växter, djur, människor – är olika etapper i utvecklandet av den individuella medvetenheten.

Människoriket är inte slutpunkten för denna utveckling, endast för dess organisk-biologiska del i den synliga fysiska världen. Utöver fysiska världen finns ett stort antal allt högre världar. I dessa fortsätter individernas utveckling utöver det mänskliga. Det finns fler naturriken över människan än under henne.

Allt i tillvaron utgör en enhet. Det finns egentligen ingen avskildhet, i synnerhet inte för medvetenheten och energin (materien i rörelse). All högre utveckling förutsätter att individen (uratomen), med bevarad självidentitet, går upp i allt större grupper, där samarbete och tjänande av livet och allas utveckling är det väsentliga.

Allt detta styres av lagar. Vid sidan om naturlagarna, som gäller materiens liv, finns livslagar, som gäller för medvetenheten och dess utveckling. Det är människans plikt att lära känna livslagarna och efter måttet av förmåga tillämpa dem. De för människan

viktigaste livslagarna, som hon själv kan tillämpa, är: frihetslagen, enhetslagen, självförverkligandets lag och aktiveringslagen.

Frihetslagen säger, att varje människa har rätt att göra vad hon vill inom gränserna för allas lika rätt till detsamma.

Enhetslagen säger, att allt liv är en enhet och att högre utveckling är möjlig endast genom att människan övervinner sin själviskhet och lär sig samarbete och tjänande.

Självförverkligandets lag säger, att varje människa måste få utvecklas på sitt sätt efter sin egenarts förutsättningar.

Aktiveringslagen säger, att all utveckling är resultatet av eget arbete, all insikt resultatet av egen tankemöda.

Tre livslagar, som råder över människan antingen hon vill eller inte, är: utvecklingslagen, ödeslagen och lagen för sådd och skörd.

Som förnuftsväsen har vi att välja mellan två vägar, två slag av självförverkligande. Viljan till makt eller viljan till enhet. Viljan till makt leder till förvärrat lidande för alla, framför allt för dem som missbrukat makten. Viljan till enhet medför att ingen begär mer än sin del och att alla ser tjänandet av det gemensamma bästa som högsta livsuppgift. Den skall visa sig vara enda framkomliga vägen till lycka och glädje för alla, allas välgång och ingens ofärd.

I det följande framläggs grunderna i hylozoikens världsåskådning. Där det varit möjligt, har dessa grundtankar belysts med hjälp av vissa nyare vetenskapliga rön och ideer, allt för att göra det lättare för läsaren att uppfatta. Hylozoiken är här för att göra en mental revolution. Må läsaren inte bli överväldigad utan snart finna sig tillrätta i de nya (och ändå så märkligt bekanta) ideerna!

Tillvarons tre aspekter

Namnet hylozoik kommer av de båda grekiska orden för materia (hyle) och liv (zoe). "Läran om att all materia är levande" skulle det kunna översättas. En annan översättning är "andlig materialism". Det betyder, att det finns en andlig verklighet och en materiell verklighet. Ingen världsbild, som vill utesluta någondera, är hållbar i längden. Vi är vana vid läror, som ser tillvaron som helt andlig, helt materiell eller drar en skarp gräns mellan en andlig eller högre värld och en materiell eller lägre värld. Hylozoiken har emellertid ett annat synsätt än vanlig filosofi eller teologi.

Pytagoras upphävde den tänkta motsättningen mellan ande och materia; förklarade, att den berodde på okunnighet om båda. Han lärde, att allt är materia och att all materia har "ande" eller medvetenhet. Materia och medvetenhet är två sidor eller aspekter av en och samma verklighet.

En tredje aspekt av verkligheten är rörelsen. Allt är i rörelse och allt som rör sig är materia.

Hela kosmos och allt i kosmos har dessa tre aspekter. Det finns ingen materia utan medvetenhet (om så ännu bara potentiell). Ingen medvetenhet kan existera utan materiellt underlag. Och rörelsen yttrar sig i materien som energi och i medvetenheten som vilja.

De tre livsaspekterna är likvärdiga. Ingen av dem kan identifieras med eller förklaras ur någon av de två andra. Ingen kan heller förklaras ur något annat. Man kan inte definiera dem, endast konstatera att de är självklara. De kallas därför absoluta, utgör tillsammans de yttersta förklaringarna till allt.

Materialismen i filosofi och vetenskap har beaktat endast den yttre, den objektiva materiaspekten. Men den inre, den subjektiva medvetenheten, såsom känslor, tankar och ideer, är lika absolut och något eget, som inte kan sättas lika med objektiva fenomen som kemiska och elektriska processer i nervcellerna. Materialismen är i sin ensidighet ohållbar.

Den så kallade idealismen inom filosofin har däremot bortsett från materiaspekten och hävdar, att den objektiva verkligheten skulle vara enbart subjektiv upplevelse. Slutsatsen av detta synsätt blir helt absurd: att allt materiellt enbart är illusion.

Inom fysiken hävdar man numera, att "allt är energi". Enligt hylozoiken är energi detsamma som materia i rörelse. Det återstår för vetenskapen att upptäcka medvetenheten i denna dynamiska materia, upptäcka medvetenhetens universella existens.

Av dessa tre exempel på ensidiga synsätt torde det framgå, att alla tre aspekterna måste tas med för att världsbilden skall bli fullständig och inte missvisande.

Allt är levande

När hylozoiken säger, att all materia har medvetenhet, så innebär detta givetvis inte, att medvetenheten yttrar sig på samma sätt i allt slags materia. Liksom det finns olika slags materiella livsformer, så finns det olika slags medvetenhet i dem. En människa kan tänka, fantisera och planera, vilket djuren inte kan. Hennes medvetenhet är mycket bredare och intensivare än de högre djurens, för att inte tala om lägre stående livsformers.

Även om djuren inte kan tänka som vi, så visar de prov på intelligent beteende. De handlar ändamålsenligt, flexibelt, visar en egen vilja, de minns och de lär sig. Den ensidiga materialism, som i hjärna eller i varje fall nervsystem ser en nödvändig förutsättning för medvetenhet, måste ge vika för nyare rön.

Colibakterien, primitivast av alla organismer, består av en enda cell. Den har varken huvud, hjärna eller hjärta; har en enda DNA-molekyl som kromosom och en livslängd på högst tjugo minuter. Ändå kan den lära sig känna igen olika kemiska ämnen, minnas dem, visa ett målmedvetet beteende genom att simma mot "behagliga" ämnen och bort från "obehagliga". Enligt biokemisten Koshland, som gjort dessa iakttagelser, visar bakterierna individuella beteenden trots identiska gener och identisk omgivning. De utvecklar en personlighet, som består livet ut.

Bakterier är dock organismer. Det visar sig likväl, att gränsen mellan organisk och oorganisk materia inte utgör någon gräns för livet. Också minerala livsformer ger prov på intelligens anpassning till omgivningen. Därför måste de förnimma den på något sätt. Det är till exempel välkänt, att många nyframställda ämnen måste lära sig att kristallisera. Har de väl gjort erfarenheten en gång, så går det lättare sedan. Icke två kristaller med samma kemiska sammansättning är varandra helt lika utan har sina egenskaper och reaktionsmönster - vanor. Sådana måste bero på unika erfarenheter och minnen. Naturvetenskapen har börjat upptäcka den hittills så försummade medvetenhetsaspekten av tillvaron. Tompkins och Bird har i boken *Växternas hemliga liv*, givit mängder av exempel på "grön intelligens". Dr Rupert Sheldrake har i sin bok *Mot en ny livsvetenskap* gått ännu längre. Där framkastar han att alla naturens former, organiska och oorganiska (så kallade livlösa), föregås och byggs upp av osynliga formbildningsfält, som verkar på ett intelligent och helhetsinriktat sätt. Denna tanke stämmer överens med hylozoiken.

Det finns något slags medvetenhet i allt. I själva verket är alla naturens former livsformer, eftersom det inte finns något livlöst. Men vad beror skillnaderna i medvetenhetens bredd och intensitet på? Enligt hylozoiken beror de på att medvetenheten är olika långt utvecklad i de olika livsformerna. Jämsides med den kemiska och biologiska evolutionen, som rör materiens former, får vi en psykologisk evolution, som rör medvetenheten i formerna.

Medvetenhetens evolution

Vad menas egentligen med utveckling av medvetenheten? Förvärv av nya och gynnsammare inre egenskaper, bortfall av äldre och mindre gynnsamma; erövring av nya förmågor, som ökar individens möjlighet att välja och så ger honom större frihet.

För människan gäller utvecklingen att sämre egenskaper byts mot bättre i riktning mot det ideala. Detta bör innebära djupare medkänsla, starkare inlevelse, bättre förståelse, skarpare intellekt och fastare vilja. Det bör också leda till större förmåga på fler områden. Utvecklingen innebär också att personlighetens olika stridande element balanseras till större harmoni, att "sämre jaget" ställs under "bättre jagets" kontroll.

Vi som nu är människor har våra egenskaper och förmågor tack vare att vi utvecklats till detta stadium från total medvetlöshet och oförmåga. Från fosterstadiet till mogen människa, tänker vi då kanske. Men enligt hylozoiken är just denna utveckling endast en repetition. Så fort går det inte att tillägna sig helt nya egenskaper och förmågor. Vi är människor och kan mogna som människor, därför att vi varit människor många gånger förut. Reinkarnation är en genomgående princip för allt liv.

När vi föds till ett nytt liv, har vi det mänskliga latent från tusentals föregående liv. Ju snabbare och djupare vi mognar som människor, desto fler liv och desto innehållsrikare liv har vi levat förut. Minnen ur dessa föregående liv har vi inte direkt tillgängliga i det dagsmedvetna (men hur mycket minns vi från de tidigaste åren av det liv vi lever nu?). De generella erfarenheter vi gjort i tidigare liv kan emellertid snabbt väckas ur latensens slummer, när vi ställs inför liknande situationer på nya. Så förklaras inte bara olikartad och olika djup livsförståelse människor emellan utan också medfödda anlag, talang, geni. "All kunskap är återerinring" sade Platon, som hade gått i Pytagoras' skola.

Skillnader i graden av medvetenhet människor emellan beror alltså på att somliga är äldre och andra är yngre "själar". Och om människor, djur, växter och oorganisk materia alla ingår i ett enda stort livssammanhang - evolutionen - så kan man förklara naturens olika riken som de huvudsakliga, successiva stadierna i denna evolution.

Det är just vad hylozoiken gör. Vi som nu är människor har kunnat bli det en första gång - för tusentals inkarnationer sedan därför att vi då hade nått så långt som var möjligt i närmast föregående naturrike. Djurriket hade inte mer att lära oss. På motsvarande sätt har vi levat som växter i ännu tidigare epoker och innan dess som mineral.

Den biologiska evolutionen av livsformerna handlar om en förfining av de materiella höljena till gagn för det inneboende livet. Denna evolution har tillhandahållit de instrument som varit nödvändiga för evolutionen av medvetenheten. Genom hela djurriket fram till människan kan vi följa nervsystemets och hjärnans alltmer förfinade organisation som det väsentliga i den organiska materietvecklingen. Och ändå är hjärnan endast ett redskap för medvetenheten.

Monaderna

En livsform slits ut, dör och upplöses, men den medvetenhet som fanns i formen fortsätter i en ny. Hur är detta möjligt? Ty om medvetenheten alltid har ett materiellt underlag, så måste detta vara något annat och beständigare än hjärna och nervsystem.

Hylozoiken förklarar det så, att den individuella medvetenheten i varje livsform är knuten till en oförstörbar materiell kärna, som består också sedan farmen upplösts. Pytagoras kallade denna kärna för monaden. Han hävdade, att monaden är gudomlig till sitt väsen. Därmed menade han, att monaden har möjlighet att vidga sin medvetenhet och sin vilja allt mer för att till sist omsluta hela kosmos.

Den hylozoiska termen monad kan översättas med " jagatom". Monaderna består av materia såsom allt annat i universum. Men till skillnad från all annan materia består de inte av atomer. De är odelbara uratomer, själva byggstenarna till allt annat i kosmos.

Vi har vant oss vid att betrakta människan såsom en kropp som (möjligen) har en själ. Kanske förstår vi, att det är tvärtom: människan är en själ som har en kropp; exaktare uttryckt: en monad som är iklädd en fysisk livsform.

Om man med "död" menar livets definitiva slut, så finns det ingen död i hela kosmos, Det finns endast upplösning av monadernas tillfälliga höljen, deras livsformer. Då livsformer är sammansatta av celler, molekyler, atomer, så måste formerna förr eller senare upplösas i dessa beståndsdelar. Men eftersom monaden är osammansatt, en enda uratom, så kan den inte upplösas. Den är odödlig.

Liksom all materia har också monaderna medvetenhet. Till en början, innan monaderna ingått i livsformer, är denna medvetenhet endast potentiell - icke väckt. Livsformerna är de nödvändiga instrument som monaderna behöver för att vakna till medvetenhet och därefter utveckla den alltmer. När medvetenheten vaknar till aktivitet, blir monaden ett jag i sin livsform.

Monadens medvetenhet utvecklas efter vartannat i mineral-, växt-, djur- och människorikena. Monaden är i varje rike ett enhetligt, oförstörbart jag. Medveten om sig själv som ett jag blir den dock först i människoriket.

Monaderna är byggstenarna till allt, är de uratomer som våra fysiska celler, molekyler, atomer ytterst består av. Varför säger man då, att en monad är den innersta kärnan i varje livsform? Livsformerna består ju av idel monader.

Förklaringen ligger i monadernas olika grad av utvecklad medvetenhet. De monader, som kollektivt bygger upp de fysiska atomerna och därmed indirekt fysiska materiens former; är relativt sett outvecklade. De tjänstgör som materiella uratomer enbart. Den ringa medvetenhet de har räcker endast till att fullgöra funktioner i atomernas och cellernas liv. Ett förhållandevis litet antal av den oerhörda mängden monader har nått en så hög grad av utvecklad medvetenhet, att de var och en kan ta en livsform i besittning som sin egen och bli dess allt dominerande medvetenhet, dess jag. Men alla monader når också detta stadium till slut och blir jag i mineral, växter, djur och människor.

Alltings enhet

Ingenting finns i isolering, utan allt påverkar allt annat. Inte nog därmed: allt speglar dessutom allt annat, förnimmer allt annat. Med vilken grad av klarhet detta sker, är en annan sak och visar graden av utvecklad medvetenhet. Och "allt" är väsen på olika utvecklingsstadier.

Vi är alla på något sätt varandra. Vi deltar alla i en enda gemensam medvetenhet. Liksom alla vattendroppar förenas i oceanen, så förenas alla monaders individuella medvetenhet i en gemensam. Detta är den kosmiska totalmedvetenheten, och i den har alla monader en oförlorbar del.

Viktigast att förstå om medvetenhetens natur är dess enhet. Medvetenheten är en enda i hela kosmos. Men vi är ännu för primitiva för att uppfatta enheten. Det är först när insikten om ansvar – inte bara för oss själva och våra närmaste eller ens vår nation utan för allt liv – vaknar i oss, som vi börjar känna enhetsmedvetandet. I själva verket ingår vi alla – mineraler, växter, djur och människor – i allt större hierarkier av liv.

Om medvetenheten genomgår en evolution, om monaderna bildar livshierarkier från mineral till människor, så varför skulle allt detta sluta med människan? Om jaget är odödligt och utvecklas i ständigt nya former, så måste denna evolution till sist föra jaget till ett övermänniskt stadium. För oss alla, som nu är människor, ligger detta i framtiden. Men det måste, logiskt sett, redan nu finnas de, som uppnått övermänniska nivåer av insikt och förmåga. De utgör livshierarkiernas fortsättning bortom människan.

Dessa hierarkier av övermänniska väsen är enligt hylozoiken de intelligenta krafter, som dirigerar hela evolutionsförloppet, ger det dess riktning och mål. Denna tanke är inte mer fantastisk än att en nutida forskare, biologen Rupert Sheldrake, anser den vara en möjlig hypotes. Följande tankar, hämtade ur hans bok *Mot en ny livsvetenskap*, överensstämmer med hylozoiken.

"Om det finns en sådan hierarki av medvetna jag, så kan de på högre nivåer mycket väl uttrycka sin skaparförmåga genom andra, som hör till lägre nivåer.

"Och om en sådan skapande faktor på högre nivå verkade genom människans medvetande, skulle de tankar och känslor, som den gav upphov till, faktiskt kunna uppfattas som om de kom utifrån. Denna upplevelse av inspiration är ju välbekant.

"Om sådana 'högre jag' innebor i naturen, så är det dessutom möjligt att människor under vissa betingelser direkt kunde erfara att de vore inneslutna eller innefattade i dem. Och faktum är att upplevelsen av en inre enhet med allt liv, med jorden eller universum ofta skildrats, i den mån den alls går att uttrycka."

Copyright © 1999 by Lars Adelskog.

Utlagd på internet den 14 februari 2007.

VAD PYTAGORAS LÄRDE OM LIVETS MENING

AV LARS ADELSKOGH

DEL TVÅ AV TRE

Allt är styrt av lagar

Vetenskapens förnämsta uppgift är att upptäcka och beskriva naturlagar. Ju mer forskningen framskrider, desto fler lagar finner man. Man börjar inse att det inte finns något, som står utanför det lagbundna, inte finns något, som inte styres av lagar. Kunskap om något är, djupast sett, kunskapen om de lagar som gäller för detta något.

Människans självförvandling till något högre är en lagbunden process och ett led i en ännu större och lika lagbunden process – utvecklingen av medvetenheten i allt liv. De lagar, som reglerar denna evolution, livslagarna, är i hylozoiken det viktigaste studiet av alla. "Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag," är hylozoikens förnämsta axiom.

Lagar anger att krafter verkar, hur och under vilka betingelser de verkar. Inga lagar kan upphävas. Okunniga talar ibland om att "upphäva naturlagarna". Så kan man enligt detta oklara tänkande anse att flygplanet upphäver gravitationen. Vad som i själva verket sker är att flygplanets motor med sin starkare kraft motverkar och övervinner gravitationens kraft. Men gravitationens lag fortsätter givetvis att verka, vilket visar sig just i att den alltid måste motverkas med lika stor kraft.

Den grundlag, som alla andra lagar kan härledas ur och som alla lagars oföränderlighet beror på, är materiens lag, den egentliga naturlagen. Den yttrar sig i att allt strävar mot balans, stabilitet, återställelse, harmoni.

Naturlagar och livslag

Med hänsyn till livets mening – medvetenhetsutvecklingen – kan man dela in lagarna i naturlagar och livslag. Naturlagarna är de fundamentala. De gör kosmos till ett ordnat helt. Denna ordning är förutsättning för att medvetenheten alls skall uppstå i kosmos. Utan självmedvetna monader kan kosmos omöjligt ha en mening. Men det är först livslagarna, som gör det möjligt för dessa monader att förverkliga meningen. Livslagarna är naturlagarnas uttryck genom den kosmiska totalmedvetenheten. Livslagarna ger kosmos ett ändamål.

Livslagarna är livets egen lagstiftning och domstol. Innan vi människor har nått den insikten, kommer vi att spekulera fram olika rättssystem enligt de stadier i utvecklingen vi uppnår. Ju högre vi når, desto bättre kommer vår mänskliga lag att stämma överens med livets lagar.

Livslagarna svarar mot det bästa i vårt väsen. I samma mån som vi upptäcker oss själva och förverkligar våra inneboende möjligheter, upptäcker vi att lagar är villkor för detta förverkligande. Vi kan börja leva enligt lagarna genom att frigöra oss från vår okunnighet om livet. Detta ger oss också största möjliga frihet.

På lägre stadier förefaller livslagarna verklighetsfrämmande. Efterhand ter de sig inte bara möjliga utan också önskvärda att följa. På tillräckligt högt stadium inser man att de är nödvändiga för all evolution. Den som vill högre måste lära sig att tillämpa dem. Den som inte lyder dem avstår därmed från att nå högre. Valet är fritt.

De sju grundläggande livslagarna

Sju livslagar är grundläggande för oss människor. De är frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självlagen, ödeslagen, skördelagen och aktiveringslagen.

Frihetslagen säger att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag och att frihet vinnes genom lag. Frihet är rätt till egenart och aktivitet inom gränserna för allas lika rätt.

Enhetslagen säger att alla väsen utgör en enhet och att varje väsen måste förverkliga sin enhet med allt liv för att kunna expandera sin medvetenhet utöver det egna jaget.

Utvecklingslagen säger att allt liv – från det lägsta till det högsta – utvecklas, att krafter verkar på vissa sätt mot vissa mål, som i sista hand leder fram till kosmos' slutmål. Varje uratom är potentiell gud och skall en gång genom manifestationsprocessen bli aktuell gud, det vill säga: nå högsta grad av kosmisk medvetenhet och förmåga.

Självlagen eller lagen för självförverkligande säger att varje väsen självt – genom egen insikt och eget arbete – måste förvärva alla de egenskaper och förmågor som till sist skall leda fram till kosmisk allvetenhet och allmakt.

Ödeslagen säger att jaget i varje ny livsform påverkas av krafter och försätts i situationer, som ger jaget de nödvändiga erfarenheterna på just den nivån i evolutionen.

Skördelagen säger att allt vi har sått skall vi en gång skörda. Allt vi gjort i handling, ord, känsla och tanke – eller underlåtit att göra – återverkar på oss med samma effekt.

Aktiveringslagen säger att individens medvetenhet utvecklas genom aktivitet och endast genom hans egen aktivitet. Allt måste vara egen erfarenhet och egen bearbetning av denna erfarenhet för att bli till insikt och förmåga.

Frihetslagen

Livet är avsett för frihet. Om livets mening är att individerna utvecklar sin medvetenhet, skulle det då vara möjligt, om alla de unika individerna inte finge välja sina egna sätt att utvecklas? Frihet är i djupaste mening individualitet: rätt men också förmåga till egenart och egen aktivitet inom gränserna för allas lika rätt till detsamma. Liv är frihet.

Alla väsen måste tillämpa lagar för att alls kunna leva och utvecklas. På alla stadier är individens mått av frihet ett direkt resultat av hans förmåga att leva efter lagarna. Först människan kan nå insikt om natur- och livslagar, leva medvetet enligt lagarna. Ju bättre hon följer dem, desto högre når hon. Liv är lag.

Liv är alltså frihet och lag på samma gång. Detta är en oerhört viktig insikt, som hylozoiken ger oss. Frihet och livslag är två sidor av samma sak: utan frihet inget lagenligt liv och utan lag ingen frihet.

Man har talat om frihetens paradox: ju större frihet för en viss individ eller grupp, desto mindre frihet för alla andra. Exempel: diktatorn med oinskränkt makt (eller frihet) över en kuvad, rädd nation. Så länge friheten uppfattas som rätt till godtycke och kränkande av andras rätt, måste den förbli en paradox. När friheten uppfattas som allas lika rätt, med andra ord som lag, upplöses paradoxen.

Enligt hylozoiken står lagen över alla väsen, också gudomliga sådana. Alla "gudar" är endast relativt allvetande och allsmäktiga. Och alla "gudar" lyder lagen. De är gudar i kraft av att förstå och tillämpa lagen suveränt inom sitt begränsade (låt vara för oss ofantliga) livsområde. Och detta är förutsättningen för frihet och evolution. Ingen gud kan eller ens vill förbjuda något, straffa eller döma någon. Hylozoiken hävdar individens okränkbarhet som en logisk konsekvens av hans potentiella gudomlighet. Ty alla monader skall en gång nå högsta gudomliga stadium. Endast tidpunkten för detta är olika för alla.

De som nu befinner sig på det högsta stadiet vet också att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna gudomliga rätt till frihet.

Målet för kosmos' existens är alla monaders allvetenhet och allmakt. Denna harmoni är en tillvaro av största möjliga frihet och samtidigt högsta möjliga lagenlighet för alla.

Från början är monaden totalt medvetlös och totalt ofri.

Dess väg till slutlig kosmisk gudomlighet heter utveckling. Detta innebär självförverkligande. Monaden skall själv erövra alla de nödvändiga egenskaperna och förmågorna genom att göra erfarenheter och lära av dem. Endast så förvärvar monaden kunskap, insikt och förståelse. Endast så utbildar monaden sin evigt unika egenart.

Utvecklingen är vägen från okunnighet till allvetenhet, från ofrihet och vanmakt till allmakt, från isolering till enhet med allt liv, från lidande till lycka, glädje och sällhet.

Människan arbetar på att öka sin frihet genom att själv lyda livslagarna. Därför behöver hon inte vara medveten om dem. Men när hon upptäckt dem, kan hon med större energi och målmedvetenhet arbeta för andras och egen frigörelse, evolution till något högre. För att människan skall upptäcka livslagarna måste hon först lära sig tillämpa dem.

Människan är på varje stadium, på varje nivå i utvecklingen relativt fri, relativt ofri. Hon är fri i samma mån som hon förvärvat kunskap, förståelse och förmåga. Gränsen för hennes kunskap, förståelse och förmåga anger gränsen för hennes frihet. För att nå största möjliga frihet på varje stadium och nivå förutsätts att människan nått så omfattande kunskap och så aktiverad förmåga att tillämpa kunskap, som är möjlig på stadiet och nivån.

Människan utvecklas under balansering av frihet och lag. Det är detta som kallas ansvar. När vi visar vårt ansvar för andra och ingriper till förmån för deras frihet och rätt, så blir konsekvensen enligt ansvars- eller skördelagen att vår egen frihet ökar. Och omvänt, när vi inkräktar på andras rätt, mister vi samma mått av frihet själva. Det kan ske i detta liv eller senare. Lagen kan vänta. Men sådd skall en gång skördas. ju bättre vi känner livslagarna, desto bättre kan vi leva våra liv. Vi undgår då att kränka andras rätt och får därmed större frihet genom att vi undgår skördebetingade frihetsinskränkningar.

"Viljans frihet" beror på vår förmåga att fritt välja motiv. Ty vi väljer inte mellan handlingar, utan dessa bestäms av det motiv inom oss som är starkast. Därmed blir frågan: Kan vi nå sådan grad av frihet, att vi kan medvetet stärka vilket motiv som helst och göra detta starkast? Det handlar alltså om medvetenhetens frihet. Ofri är den som inte kan styra sitt tanke- och känsloliv, hos vilken oönskade, störande och destruktiva tankar och känslor kommer och går som de vill. Fri är den som alltid kan bestämma själv vilka tankar han vill tänka och vilka känslor han vill hysa. Fritt och styrt av jaget självt blir medvetandet endast genom metodisk aktivering. Ingen annan än individen själv kan genomföra detta arbete och på sitt egenartade sätt (enligt självförverkligandets lag).

Ju mer ansvar en människa vill och kan bära, desto större makt ger henne Lagen rätt att bruka. Största möjliga ansvar förutsätter största möjliga kunskap och förmåga och berättigar till största möjliga makt eller frihet. Makt och frihet är nämligen samma sak sedd från olika synpunkter och med olika gränsdragningar mellan individ och kollektiv. Alla har enligt frihetslagen rätt att leva sitt liv på eget sätt, sålänge som de därmed inte inkräktar på andras lika rätt till detsamma.

Men frihet över andras liv (det vill säga: makt) borde endast de få, som har nått sådan grad av insikt och förmåga, att de kan bära det ansvar som följer med denna frihet, borde endast de få som lärt sig lyda livslagarna.

Frågan om idealsamhället är en frihetsfråga. Största möjliga frihet åt största möjliga antal, respekt för allas rätt, måste vara ledande principer. De som vill införa

idealsamhället genom våld mot laglydiga, inskränkning av frihet och rätt, är på fel väg. Idealsamhället åstadkoms inte med ett visst samhällsskick. Samhällen kan aldrig konstrueras på förhand. De tar växande form efter människornas kollektiva karaktär. Det är människorna, som utgör samhällets innehåll, och det är människorna som lyckas eller misslyckas med att leva upp till idealen och därmed förverkliga eller göra en parodi av idealsamhället.

Enhetslagen

Av alla livslagar är enhetens lag den viktigaste och mest självklara. Enheten eller kärleken är det enda väsentliga. Men alltför ofta tror människan att allt annat är viktigare. Enhetslagen är den ojämförligt viktigaste lagen för människans utveckling, harmoni, och lycka. Enhetslagen är kärlekens, tjänandets och broderskapets lag.

Enhetens avgörande betydelse visar sig i alla sju livslagarna. De är nämligen universella och syftar mot enheten. I frihetslagen ligger allt som hjälper inte endast dig själv utan även alla andra till större frihet, i enhetslagen allt som hjälper dig och alla andra till harmoni och gemenskap, i utvecklingslagen allt som hjälper dig och alla andra att utvecklas, i självlagen allt som hjälper dig och alla andra till självförverkligande, i aktiveringslagen allt som hjälper dig och alla andra att tänka och handla själva. Om något gagnar endast det egna jaget och inte alla, så är det misstag i fråga om livslagarna. Ont och gott sammanfaller i stort sett med det som söndrar respektive enar människorna. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra.

Mänsklighetens alla lidanden och nuvarande svåra situation kan föras tillbaka på en enda sak: människornas vilja till makt. När tillräckligt många har förstått att vilja till enhet är det enda förnuftiga, det enda i längden möjliga och handlar efter den insikten, kommer allt att förändras på vår planet.

Med vilja till enhet lär sig människan att bortse från skillnaderna och se till likheterna människorna emellan. Hon lär sig glädjas åt skillnaderna, förstå att de är berättigade som uttryck för vars och ens unika egenart, inse att de berikar helheten så länge som alla är enade i det enda väsentliga: den gemensamma strävan framåt och uppåt. Endast den livsokunnige kan sträva efter likriktning, lika syn och strävan.

Det viktigaste är att bekämpa hatet, egoismen och lögnen i alla deras otaliga yttringar, att lära människorna att leva i fred med varandra, att lära dem uppskatta varandra sådana de är och lära dem att se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg som alla måste gå med alla de misstag som alla måste göra för att lära. Allt slags dömande och moraliserande är stort misstag och brott mot enhetslagen. Givetvis måste kriminella och andra kränkare av andras rätt effektivt hejdas i sin framfart och tas om hand av samhället för social omfostran. Men vi har ingen rätt att straffa, hämnas, hata, göra ont för att gott må komma därav.

Viljan till enhet visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känner för andra. ju mer vi växer in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, inte bara för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, för vår nation, för mänskligheten och för allt levande. Kunskapen om livslagarna visar det falska i talet om den enskilda människans obetydlighet och vanmakt. Alla kan göra en insats. Det är därvid

inte vår sak att avgöra, om vår insats "tjänar något till". Den som verkligen förstått vad ansvar vill säga, gör vad han kan utan att fråga efter storleken på sin insats.

Den tjänande inställningen till livet uppstår ur viljan till enhet. Tjänandet är en konst, den största och den svåraste konsten. Allt är lätt i teorin. Det är praktiken, förverkligandet, hur man fattar rätt beslut, väljer rätt och handlar rätt, som visar människans storhet och förmåga. Först av allt gäller det att bli klar över de egna motiven. De allra flesta motiv är själviska. Så snart "jaget" kommer med, blir allt snedvridet: Det är jag som skall hjälpa, jag som skall tjäna, jag som vill känna mig god. Men denna jagkänsla motverkar tjänandet, skiljer från enheten. I enheten finns inget "jag", bara "vi".

Kärleken blir endast ett vackert talesätt, till intet förpliktande, om den inte tar sig uttryck i handling. Det räcker inte med läpparnas bekännelse. Befriad från sentimentalitet yttrar sig kärleken snarare som handling; handling motiverad av opersonlig vilja till enhet.

Vi behöver ideal att dyrka, vi behöver människor att beundra och att älska. Genom att älska en lär vi oss älska allt fler. Det vi älskar och beundrar blir vi ett med. Man kan inte meditera utan kärlek, och man kan inte utveckla kärlek utan meditation. Därför behöver meditation inte vara avsiktligt utförd som sådan, endast ihållande, oavslutlig koncentration.

Utvecklingslagen

Den grundläggande naturlagen är lagen om orsak och verkan. Den fundamentala livslagen är attraktionens lag eller enhetslagen. Denna lag yttrar sig genomgående i alla världar så, att en högre värld attraherar och påverkar en lägre värld. Denna attraktionskraft har man jämfört med solens inverkan på växten. Den lockar växten ur jorden och får den att sträcka sig mot solens ljus och värme, symboler för den visdom och kärlek som utgår från högre världar.

Utvecklingslagen säger, att det finns krafter som verkar på olika sätt mot kosmos' slutmål. Attraktionskraften är en av dessa krafter. Människans gensvar på denna kraft är en annan sådan kraft. Den visar sig i hennes strävan efter självförverkligande. När hon väl beslutat sig för självförverkligande och följer den attraktion mot det högre hon förnimmer, kan hennes utveckling ta fart på allvar.

Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste människan göra allt som på henne ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör hon detta, så blir hennes målmedvetenhet belönad. Utvecklingslagens krafter förstärker då automatiskt hennes egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hennes egna krafter inte räcka till.

Men märk väl: utvecklingslagen är uttryck för en enhetskraft. Energitillskottet åt människan beror på hennes inställning till enheten. Den som vill utvecklas för något annat motiv än att tjäna livet, den som vill utvecklas för egen del, går miste om denna medverkan. Men i samma mån som människan lever för andra främjas hennes egen utveckling, så att hon blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

Ju lägre människan står i utvecklingen, desto fler erfarenheter av liknande slag fordras för att hon skall lära sig, begripa och förstå. Det är därför som utvecklingen på barbarstadiet tar så otroligt lång tid.

När människan väl förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som fordras för begripande, kan specialiseringen vidta. I liv efter liv får hon bearbeta ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse gör sig gällande. Detta upprepas

på varje utvecklingsstadium. Det är därför som människor på dessa olika stadier "inte talar samma språk". Orden är gemensamma för alla, men det erfarenhets- och livsinnehåll som människan lägger i dem är annorlunda på olika stadier. Vad en barbar menar med frihet är inte detsamma som en kulturmänniska lägger i ordet.

När människan når de högre mänskliga stadierna, kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelsen för livets sanna värden, för livets mening och mål och medlen att nå målen.

När jaget i ett nytt liv, i en ny kropp, vaknar till medvetenhet i fysiska världen, är det från början okunnigt och desorienterat. Den nya hjärnan vet ingenting av vad den gamla hjärnan visste. Under uppväxtåren måste jaget aktivera medvetenheten med hjälp av sina latenta förmågor och anlag. Genom kontakt med andra människor och deras erfarenheter lär sig jaget uppfatta och förstå och söker det orientera sig i sin nya värld. Vad jaget inte får tillfälle att kontakta på nytt förblir latent. De förmågor jaget inte uppövar på nytt förblir latenta.

Självlagen

Självförverkligande är att förverkliga det man potentiellt är. Allt liv är gudomligt till sitt väsen. Därmed menas att varje monad en gång skall förverkliga sin inneboende gudomlighet.

Lagen för självförverkligande gäller alla självmedvetna väsen. Självlagen säger att individens utveckling är individens egen sak, att ingen annan än han själv kan utveckla honom. Det är så, eftersom det som utvecklas är egenarten, det evigt unika hos varje individ.

Självlagen klargör att människans medvetenhetsutveckling beror på henne själv, hur många inkarnationer det än må ta. Självförverkligandet är ett arbete på lång sikt även sedan man börjat medvetet sträva därefter och söka förnuftigt tillämpa livslagarna.

Den som vill målet vill medlen, söker självmant och utan yttre påverkan tillämpa kunskapen om livslagarna. Att lägga på sig annan "lydnad" än att följa det högsta ljus man själv ser är att bryta mot både frihetslagen och självlagen. Det är inte andras sak att tvinga fram självförverkligande eller strävan efter utveckling. Det går lika litet som att tvinga någon att älska.

Självförverkligandet går genom den egna erfarenheten. Alla utvecklas genom att göra erfarenheter och bearbeta dem. Endast genom bearbetning av upplevelserna skaffar man sig insikt och förståelse. Endast genom eftertanke, analys, strävan till objektivitet kan man uppfatta den allmängiltiga lärdom som ligger i varje personlig erfarenhet. Det vi får till skänks av andra i form av lärdomar, råd, meddelad erfarenhet, är i regel för svagt för att påverka oss. Det går snart förlorat, såvida vi inte redan nått upp till motsvarande förståelse och kan använda den som vår egen. Då har vi redan gjort erfarenheten och bearbetat den i tidigare liv, då har vi insikten latent och behövde bara återerindra den.

Utvecklingen från lägsta till högsta nivå är en serie problem eller uppgifter, som människan själv måste lösa. Ett problem hon struntar i att lösa, löser på fel sätt eller med andras hjälp, kommer igen tills hon löst det på det enda riktiga sättet, som är hennes egenarts lösning, så att hon till sist förstått det livsproblemet på sitt eget sätt. Först därefter kan hon nå närmast högre nivå. Det som har betydelse för en människa i ett visst livsproblem finner hon själv och ingen annan.

Självförverkligande är förståelse och tillämpning. Varje högre nivå ger möjlighet att förstå något man tidigare inte kunnat förstå. Det är skillnad mellan begripande och förståelse. Förståelse är något definitivt erövrat och hör till den bestående individualiteten, jaget. Begripande beror på graden av utbildning under nuvarande inkarnation och hör till personligheten, den nya hjärnan. "Obildade" på högre nivå förstår alltså mer och bättre än "bildade" på lägre nivå. Det man förstår kan man som regel tillämpa och förverkliga. Icke så det man enbart begriper. Det var detta som Platon menade med "den som vet det rätta gör det rätta". Ty gör man inte det rätta, sedan man fått veta det, visar man därmed att man inte förstått utan endast begripit.

Självförverkligande förutsätter tre egenskaper för att bli effektivt. Dessa är livstillit, självtillit och lagtillit.

Livstilliten ger människan förtröstan att livet menar allt till det bästa trots att mycket tycks tala emot detta. Livstilliten är en inneboende visshet om att det finns även en positiv mening med det som sker, att livet är en skola för vinnande av nödvändiga erfarenheter, att spelet aldrig är helt förlorat, att nederlaget aldrig är definitivt, att det alltid kommer nya tillfällen och en ny dag, att misslyckanden och motgångar är nödvändiga för att vi skall lära oss förstå livet och människorna, göra nödvändiga lärdomar för den vidare färden.

Självtilliten ger människan förmåga och mod att vara sig själv, enkel, okonstlad, spontan, att våga tänka, känna, handla på sitt eget sätt, våga visa sig okunnig, våga tvivla, våga ifrågasätta auktoriteter, våga försvara frihet och rätt, våga följa ädla impulser, våga göra misstag. Självtilliten är oberoende av framgång eller misslyckande, av de illusioner som brister vid påfrestningar. Den är oberoende av människors beröm eller klander eller egen bristande förmåga. Och den har ingenting gemensamt med inbilskhet, självhävdelse eller förmätenhet.

Lagtilliten är vår tillit till de orubbliga naturlagarna och livslagarna. Det är en spontan förtröstan att fullkomlig rättvisa leder livet. Det är en frihet från oro för egen och andras utveckling och en visshet att allt riktigt utfört arbete i det godas tjänst måste ge resultat, även om sådana kan låta vänta på sig. Lagtillit innefattar förmågan att vänta på det rätta tillfället, det rätta sammanhanget, den rätta utvecklingsnivån.

Det allvarligaste hindret för självförverkligandet är söndringstendensen. Söndringstendensen är raka motsatsen till viljan till enhet. Den yttrar sig i egoism och hatisk inställning till livet och allt i livet, också det egna jaget. Dit hör också aggressivitet, avund och vilja att härska över andra. Allt detta motverkar enheten, liksom utnyttjande och konkurrens. Till söndringstendensen hör givetvis också moralism och dömande.

Moralism eller dömande beror på hat och okunnighet om livet. Moralisten tror att han kan bedöma en annan människa och sedan har rätt att döma henne. Stort misstag. Ingen människa kan bedöma en annan. Vad ser hon av den andra? Jaget i dess nuvarande inkarnation, det är allt. En bråkdel av hennes förvärvade egenskaper kommer till synes. Därtill kan hennes dåliga skörd i denna inkarnation ha tvingat henne ner på en betydligt lägre nivå än den hon en gång uppnått. Moralisten ser endast det han vill se, det negativa. Därmed avslöjar han sig själv. Vi ser hos andra endast det lägre, som vi själva har aktuellt eller latent. Det högre går oss alltid förbi.

Andra hinder för självförverkligandet är sådana, som hämmar själva sökarinstinkten, som är så viktig för vår inre växt och förnyelse. Till sådana hinder hör den intellektuella osjälvständigheten och dogmer.

Allt som lever utvecklas mot det kosmiska slutmålet. Det är allas vårt öde att nå detta mål förr eller senare. Hur detta skall gå till, vilken väg vi skall gå, kan ingen förutsäga. Det hör till vår frihet och egenart att välja och ta konsekvenserna av våra val. Att vi når målet är visst. Och målet är det enda fastställda och gemensamma för alla. Allt annat hör till vårt individuella öde och de otaliga kollektiva öden, som vi är med om att dela.

Livet är en hierarki av otaliga kollektiv. Hela kosmos är ett kollektivväsen, som består av mindre kollektiv, dessa av mindre kollektiv och så vidare ner till den enskilda individen. Varje individ utvecklas under villkor, som beror på den större enhet han ingår i som del. Kollektivet har sitt gemensamma öde, som begränsar individens möjliga öde. Den enskilda människans väl och ve är beroende av nationens och mänsklighetens öden.

Ödet är varken blint eller allsmäktigt. Ödesmakterna är de intelligenta krafter som, underordnade det stora livsändamålet, påverkar människan och försätter henne i situationer, där hon kan göra de erfarenheter som är nödvändiga för hennes vidare utveckling.

Det betyder inte, att människan också gör dessa erfarenheter. Ödesmakterna bara ger möjligheten. Människans fria vilja visar sig i att hon har full frihet att välja. Därför blir det till sist människan själv, som avgör sitt öde och får ta konsekvenserna av sina val enligt lagarna.

Skördelagen är nödvändighetens lag. Ödeslagen är erbjudandets lag. I samverkan ställer de människan där hon skall stå, där hon måste stå, där hon bör stå och där hon kan göra sin bästa insats. Genom sitt handlande i förflutna liv har människan i stort sett bestämt den väg hon måste vandra i detta liv och i många kommande. Genom de erfarenheter hon gjort alltsedan jaget väcktes till liv har hennes egenart utbildats till det evigt unika väsen som är hon själv. Hon har uppnått en bestämd nivå i evolutionen. Allt detta tar ödeslagen hänsyn till, när den låter oss födas in i en viss nation, släkt och andra mänskliga relationer.

Ödet är människans eget verk, effekter, av hennes egna handlingar, resultatet av hennes egen positiva eller negativa livsinställning, hennes egna positiva eller negativa medvetenhetsyttringar.

"Ingen undgår sitt öde." Men ödet är självskapat och till vårt eget bästa. Har vi den insikten, gör vi det bästa möjliga av livet. Ännu viktigare för vårt självförverkligande är insikten att ödesmakterna är intelligenta krafter, som intresserar sig för vår självutveckling och gynnar den. Att fatta beslutet och definitivt ställa sig under enheten är att sätta in den starkaste kraften till förändring av vårt eget öde. Den kraften kan helt förändra vår framtid. Att arbeta för medvetandeutvecklingen och enheten är den snabbaste vägen ur okunnigheten och maktlösheten, den snabbaste vägen till friheten.

Lagen för sådd och skörd eller skördelagen

Skördelagen är lagen om orsak och verkan såsom den yttrar sig i relationerna mellan alla levande väsen. I vår okunnighet om livslagarna begår vi ofelbart misstag, som kränker andra väsens rätt och rubbar harmonin i kosmos. Enligt den universella ansvarsprincipen är det vi själva, såsom upphov till rubbningen, som måste återställa harmonin. Allmänt sett och på lägre stadier sker det genom att vi utsätts för samma onda som vi själva vållat. Men när insikten om lagarna ökar, öppnas möjligheten att arbeta av skulden, gottgöra den genom tjänande.

Skördelagen har absolut giltighet i alla världar och för alla väsen på alla utvecklingsnivåer. Den gäller för all aktivitet. Den gäller för den enskilda människan liksom för alla slags kollektiv, för nationer och hela mänskligheten. Allt som sker är krafter som blir orsaker. Dessa orsaker måste få sina verkningar. Ingen undgår sitt ansvar. Inget slags aktivitet går fri från ansvar: tankar, känslor, viljeyttringar, motiv, ord, handlingar. Varje yttring av medvetenhet är energi, alltså är den en orsak.

Skördelagen är uttryck för en absolut och total rättvisa. Livets rättvisa är opersonlig, saklig, omutlig. Orättvisa i livet är absolut utesluten. Det är människor, som är orättvisa mot varandra. Men livet är idel rättvisa. Må vara att skördelagen verkar grym, hård, skoningslös mot oss. Då har vi själva handlat så i förflutna liv. Skördelagen är hård mot de hårda och mild mot de milda. Ingenting är dock outhärdligt, blott man vet orsaken och ser slutet. Skördelagen kan vänta hur länge som helst. Men sådd måste en gång skördas.

Hur kan vi lära av skördelagen? Vi sår ju i ett liv och skördar i ett annat, då vi inte längre minns vad vi sådde. Visserligen går det direkta minnet av våra ogärningar förlorat i en ny inkarnation, så att vi inte kan sätta våra nuvarande lidanden i samband med sina orsaker. Men ändå lär vi av skörden. Lidanden och rättskränkningar vi blivit utsatta för i tidigare liv sätter djupa spår i det undermedvetna och har numera givit oss en större känslighet för just dessa lidanden. Och detta yttrar sig senare i att vi lättare identifierar oss med dem som lider och blir så mindre benägna att tillfoga andra lidande.

Skördelagen ensam verkar inte uppfostrande. Det är i sin anpassning till och samverkan med övriga lagar, som skördelagen lär och utvecklar. Ödeslagen ser till, att människan i varje skede får den skörd, som bäst gagnar hennes utveckling. Ju högre hon når i evolutionen, desto mer orkar människan bära av dålig skörd. Så betalar hon snabbare av på skuldkontot. Först när detta är helt kvittat, kan jaget övergå till femte naturriket.

Alla misstag ifråga om livslagarna är dålig sådd, som ger dålig skörd. Dålig sådd är framför allt alla yttringar av hat och egoism. Dit hör inte bara våra uppenbara kränkningar av andras rätt, det synbara lidande vi tillfogar andra. Utan också det vi i vår okunnighet tror inte drabba någon. Vi skadar även med våra ovänliga och dömande tankar och känslor. "Energi följer tanken" lyder ett hylozoiskt axiom. Allt som medvetandet betraktar utsätts för påverkan. Och den energin söker upp sitt värnlösa mål.

Maktmissbruk är allvarligt misstag ifråga om frihetslag och enhetslag. Skördelagen reglerar även detta. Följden blir att man själv utsätts för maktlöshetens förnedring och orättvisor. Och möjligheten att utöva makt förlorar man på mycket lång tid. Kunskapen är också makt. Missbruk av kunskap leder till kunskapens förlust.

Sämsta möjliga sådd är att tillfoga andra varelser lidande, att hämnas, att spela rollen av straffande försyn. De som gör ont för att gott må komma därav, väntar sig god skörd av dålig sådd. Det lidande vi tillfogat andra får vi igen oberoende av motivet.

Dålig skörd är det mesta i livet och allt som inte kan betraktas såsom lycka, allt som plågar och misshagar oss och alltså inte enbart uppenbara motgångar och lidanden. Skördelagen verkar individuellt, med utomordentlig anpassning till vars och ens egenart och förutsättningar. Den tar särskild hänsyn till enhetslagen och frihetslagen. Den verkar i allt och begagnar alla lämpliga tillfällen att göra det möjligt för oss att betala av på skuldkontot.

Man föds in i de mänskliga förhållanden som man gjort sig förtjänt av. Man får de skolkamrater, lärare, senare arbete, arbetskamrater och chefer, som man enligt skördelagen skall ha. Detsamma gäller livspartner och vänner. Om dessa inflytelser verkar så, att de sänker ens nivå, är de betingade av dålig skörd. I motsatta fallet av god skörd. Alla slags lidanden, defekter, sorger, misräkningar, motgångar, hinder, förluster och så

vidare i oändlighet är dålig skörd liksom felande möjligheter att skaffa sig kunskaper och förståelse, egenskaper och förmågor.

God sådd är att tillämpa livets lagar friktionsfritt. Människan blir naturens herre genom att tillämpa naturlagarna. Genom att lyda livslagarna blir hon livets herre.

God sådd är att odla viljan till enhet, att arbeta på att förvärva ädla känslor och egenskaper, att skaffa kunskap och förståelse, att sträva efter självförverkligande.

God sådd är att arbeta på att avhjälpa missförhållanden i samhället, öka förståelsen mellan människor, sprida kunskapen om livslagarna, minska lidandet i världen, försvara frihet och rätt och den svagares rättvisa sak.

God sådd är att uppfostra barn i kärlek, att hjältemodigt bära sitt lidande, att vara likgiltig för det hat andra visar en och inte hata dem tillbaka, att motarbeta skenet, lögnen och hatet i samhället.

Mycket god sådd och den snabbaste frigörelsen från egoismen och illusionerna är att göra det rätta enbart för dess egen skull utan tanke på egen fördel eller nackdel, på tack eller god skörd, och att bistå de Stora som arbetar för medvetandets utveckling i stället för att som de flesta motarbeta Dem.

God sådd är att systematiskt odla känslan av glädje och lycka, att principiellt och utan undantag tänka gott om alla. Därmed stärker man det bästa hos alla och gör livet lättare att leva för alla.

God skörd är att födas in i en civiliserad nation, i en förstående familj, att få en kärleksfull uppfostran och förädlade umgänge, tillfällen att skaffa kunskap och förvärva goda egenskaper och förmågor. Allt sådant har vi blivit berättigade till genom god sådd i tidigare liv.

God skörd är hälsa, skönhet, intelligens, talanger, förståelse, goda vänner, hjälpare, framgångar: allt gott som livet ger oss utan vår ansträngning.

Bästa möjliga skörd är tillfällen till snabbutveckling genom erfarenheter som väcker våra högre förmågor till liv, exempelvis samvaro med högt utvecklade människor. En timmas förnuftigt samtal med ett barn kan förändra hela dess liv.

Utan god skörd finner man aldrig lyckan, hur man än jagar den. Vi är lyckliga i den mån vi har gjort andra lyckliga.

Vi ingår alla i kollektiv, många slags kollektiv: familj, släkt, vänkrets, arbetskamrater, nation, mänsklighet. Och i vart och ett är vi gemensamt ansvariga för varandra. Ingen är till för sin egen skull. Livslagarna verkar i första hand genom kollektiv, i andra hand på individerna i kollektiven.

Vårt ansvar för kollektivet visar sig i gemensam sådd och skörd och gemensamt öde. Vi är gemensamt ansvariga för förtryckande samhällssystem och omänskliga lagar, inkompetenta ledare, demokrati och diktatur, krig och revolutioner. Att ansvaret delas av många betyder inte att det blir mindre för var och en. "En för alla och alla för en" är det kollektiva ansvarets lag. Alla har vi haft fördelar på andras bekostnad. Alla har vi hjälpt till att förtrycka och fördumma mänskligheten.

Aktiveringslagen

Liv är aktivitet. Liv är rörelse. Liv är energiutveckling. Utan aktivitet stannar evolutionen av. Individerna utvecklas genom att själv aktivera medvetenheten i sina höljen. Det viktigaste är den medvetenhetsaktivitet han själv tar initiativ till. De flesta är passiva och låter sin medvetenhet dikteras av vibrationer utifrån. De tar över åsikter från andra

utan att undersöka vilka fakta som legat till grund för dem. I sin utbildning har de skaffat sig en världsbild och förkastar sedan allt nytt, som inte kan passas in i den. De har inte insett att liv är förändring, utveckling, att man hela tiden måste vara beredd att ompröva och omvärdera, att kunskapen är oändlig och att alla förklaringar gäller bara tills vidare. De har slagit sig till ro för den inkarnationen. Detta är raka motsatsen till livets mening

Aktiveringslagen säger att varje yttring av medvetenhet är aktivitet i någon materia. Denna yttring blir en orsak med ofrånkomlig verkan. Allt som medvetenheten betraktar utsätts alltså för påverkan.

Allt medvetenhetsinnehåll tar på något sätt form. Allt man strävar efter eller vill göra, få eller förverkliga, måste först bli innehåll i medvetenheten. Allt man önskar sig får man någon gång (fast sällan exakt som man tänkt sig!). Allt man får har man någon gång önskat sig.

En följdlag till aktiveringslagen är upprepningenslagen eller förstärkningslagen. Den aktiva medvetenheten förstärker sig själv genom upprepning. Med varje upprepning blir tanken allt aktivare, allt fastare inristad i minnet, allt starkare faktor i vårt undermedvetna, allt intensivare i känslan och fantasin. Med varje upprepning förstärks alltså medvetenhetsinnehållet och blir allt lättare att återuppliva. Genom upprepning blir tendensen automatiserad. Till slut tar sig tanken eller känslan automatiskt uttryck i handling.

Våra medvetenhetsyttringar är tanke, begär, känsla och fantasi. De kan vara mer eller mindre aktiverade, ha större eller mindre "vilja". Det är med dem som vi avgör, om vi vill vara lyckliga eller olyckliga. De präglar vårt nuvarande liv och bestämmer alla de kommande. De gör oss starka eller svaga. Tanken är alltså en kraft till gott och ont, den största kraften, som bestämmer vårt öde.

Den stora frågan är då: vem bestämmer över vår tanke? Till mycket liten del vi själva. Tankar och känslor kommer och går som de vill. Genom suggestioner utifrån, sådant vi läst eller hört, dras vi ner i medvetenhetstillstånd, som ligger under vår egentliga uppnådda nivå, som vi avskyr, som motarbetar vårt självförverkligande. I minnen och associationer gör sig plågsamma erfarenheter i det förflutna åter gällande. Till slut inser människan att det är nödvändigt att styra den egna medvetenheten.

Att styra tanken är att styra livet. Genom att styra sin tanke blir människan herre över sitt eget öde. Aktiveringsmetoden är det systematiska sättet att nå detta mål. Metoden är både generell och individuell. Den är generell däri att lagarna för aktiveringen av tanke och känsla och deras slag av vilja är universella och att alla kan tillämpa en universell metod. Den är individuell däri att var och en därutöver måste finna sin egen väg, utarbeta sin egenarts metod enligt lagen för självförverkligande.

Viljans frihet är för många ett olösligt problem. Lösningen ligger i förståelsen av att varje medvetet val bestäms av motiv och av det starkaste motivet. Vi har många olika motiv, och de är oftast i konflikt med varandra. Vi har själviska motiv och relativt osjälviska. Vi har lägre och högre motiv. Vi har kortsiktiga, njutningsbetonade, och mer långsiktiga, inriktade på livsändamålet. Många motiv ligger dolda i det undermedvetna. Det är motiv av fruktan, skam och skuld som vi blivit påtvingade i barndomen genom felaktig uppfostran. Frågan om viljans frihet ligger därmed i frågan, om vi kan medvetet bestämma över våra motiv.

Det kan vi. Aktiveringslagen lär oss, att vi kan förstärka vilket medvetenhetsinnehåll som helst. Allt hänger på hur starkt vi uppmärksammar det, hur ofta vi medvetet odlar det. Aktiveringsmetoden lär oss hur detta går till. Med rätt metod kan vi förstärka vilket självvalt motiv som helst, så att detta blir det starkaste. Endast så når vi viljans frihet.

Endast genom en sådan aktivitet vi själva tagit initiativet till kan vi frigöra oss från det automatiska beroendet av allt inre tvång, som hämmar vår strävan efter självförverkligande.

Ovanstående är ett mycket kortfattad sammandrag av hylozoikens undervisning om livslagarna såsom Henry T. Laurency lagt fram den i böckerna *De vises sten, Livskunskap Ett* och *Människans väg*.

Copyright © by Lars Adelskog 1999.

Utlagd på internet den 14 februari 2007.

Henry T. Laurency om frihet och ledning

Vägen är lång och går genom olika utvecklingsstadier. På lägsta stadiet lär individen långsamt genom egna erfarenheter, så långsamt att dessa involveringar för ytlig bedömning te sig såsom i stort sett misslyckade försök. Men efterhand bildas den fond av livserfarenheter, som utgör förutsättningen för utveckling av reflexionsförmågan och därmed möjligheten till egen bearbetning av egna erfarenheterna. På detta stadium har individen icke behov av någon annan ledning än sina begär. Med nästa stadium börjar individens tanke bli hans vägvisare. Reflexionen växer sig allt starkare, och förnufts lyckade framgångar stärka hans tillit till egna tankeförmågan. Det är först, när han börjar intressera sig för livet såsom problem, livets mening och mål, som han börjar ana sin livsokunnighet, inse sin oförmåga och känna behov av ledning. Till att börja med bli allmänna opinionens auktoriteter vägvisare. Så småningom synas dessas hypoteser och teorier alltför kortlivade och osäkra samt oförmögna att lämna svar på fundamentalfrågorna. De olika trossystemen, som råka i allt mer uppenbar konflikt med forskningens definitivt fastställda fakta samt ändamålsenligt livsförnuft, kunna icke längre tillgodose hans metodiska principtankande. När han uppnått kulturstadiet och börjar sträva efter personlighetsförädling, visa sig egna livsinstinkten och ingivelsen från det omedvetna allt pålitligare. Han börjar förvärva egen livsuppfattning i överensstämmelse med de stora humanitetsgeniernas.

De väsen, som lämnat människariket för att fortsätta sin utveckling i högre riken, leda icke människorna. De bli istället förvaltare av livslagarna. De tillse därvid att alla vederfares oblidkelig rättvisa. Den livets orättvisa, okunnigheten beklagar sig över, är individens egna orättvisor, dålig skörd av dålig sådd. Högre väsen ta intet ansvar för mänskighetens livsdumheter och illgärningar. De kunna följaktligen ingenting göra åt det nödläge, i vilket människorna själva försatt sig. De kunna enligt lagen endast hjälpa dem som förvärvat rätt till hjälp. Individen får hjälp enligt skördelagen. Det är hans goda skörd av god sådd.

Läran om bönen i vedertagen bemärkelse är läran om godtycke och underverk (gudomligt speciellt ingripande). Det som misstages för bönhörelse är önskningarnas uppfyllelse. Men önskan uppfylls alltid, om den ej motverkas av någon annan kraft, genom dålig sådd upprest hinder. Den intensiva önskan, som ligger i en brinnande bön, är en avsevärd kraft, och en sammansvetsad församlings gemensamma emotionalkraft, ledd av "målmedveten vilja", kan mycket väl åstadkomma den till

synes oförklarliga effekten av s.k. underverk.

Vi behöva icke frukta livet, hur hotfullt det än ter sig. Ty livsändamålet, liksom slutet, är alltid gott. Den som misstror livet berövar sig den kraft, som födes av tillit till livslagarna. Ideal äro våra ledstjärnor på livets villande hav. De äro livets makter, som leda den rätt som följer deras maning.

Ur kapitlet "Frihet och ledning", sidorna 212-213 i *De vises sten*, tredje upplagan 1995.

Ordförklaring: involvering = inkarnation.

Copyright © by Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1995.

VAD PYTAGORAS LÄRDE OM LIVETS MENING

AV LARS ADELSKOGH

DEL TRE AV TRE

Den överfysiska verkligheten

Hylozoiken talar om en verklighet utöver den fysiska, den överfysiska tillvaron. Med överfysiska sinnen (som i klärvoajans, fjärrsyn etc.) kan man iaktta överfysiska former, som tränger igenom den fysiska synliga materien. Omkring levande varelser observerar man ett slags psykisk atmosfär, den så kallade auran. En amerikansk läkare, Shafica Karagulla, intresserade sig för auran och dess medicinska betydelse. Hon träffade nämligen flera kolleger, som kunde iaktta auran som ett "fält av livsenergi" runt sina patienter. De hade lärt sig att använda den klärvoajanta förmågan för att ställa diagnoser. De berättade, att de ofta kunde "se" en sjukdom som ett "fel" i livsfältet, innan den yttrade sig patologiskt i den fysiska organismen.

I sin bok *Breakthrough to Creativity* sammanfattade professor Karagulla dessa rön sålunda: Människan har ett livsfält av fysisk energi, som är på gränsen till synlighet. Det yttrar sig som en "ljusaura" och sträcker sig flera centimeter utanför kroppen. Vidare har hon ett emotionalt eller känslöfält, som når flera decimeter intill en halv meter utanför kroppen. Och slutligen har hon ett mentalt eller intellektuellt fält, som når mer än en halv meter ut. Dr Edward Aubert har kommenterat hennes bok sålunda:

"Det verkar som om vi levde i ett hav av samverkande energier. Dessa energier rör sig in i och ut ur våra individuella fält på ett sätt, som påminner om andningen. Varje

människa tycks ha sitt eget sätt att uppta sin energi. Vissa gör det främst genom intellektuell stimulans, medan andra gör det genom emotional upphetsning. Depression och självupptagenhet minskar kraftigt förmågan att tillgodogöra sig energierna."

Detta visar tydligt att också den överfysiska verkligheten har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse. Auran är ingen effekt av organismen, ingen utstrålning av den. Den har en självständig existens. I utomkroppsliga upplevelser finner sig människan leva och vara medveten i sin "andekropp" (det vill säga överfysisk kropp), då hon för stunden lämnat organismen. Överfysiska kroppar har en egen struktur, oberoende av organismens, och sjukdomar visar sig som regel först i det överfysiska och drabbar organismen sedan.

En mångfald världar

Enligt hylozoiken finns det många slag av överfysisk materia. Dessa materier tränger fullständigt igenom den fysiska, finns i samma rum som den fysiska. Auran tränger igenom organismen och når dessutom ett stycke utanför den.

Hela den fysiska världen, inte bara vår planet, utan hela solsystemet och världsrymden bortom, är uppfylld och genomträngd av överfysisk materia av olika slag. Detta är möjligt genom att också den solidaste fysiska materia mestadels utgöres av tomrum mellan och även inom atomerna. I detta tomrum finns skenbart obegränsat utrymme för de allt finare atomer, som den överfysiska materien består av.

På detta sätt bildar de olika överfysiska materielagen olika världar i samma rum som den fysiska världen. När man i hylozoiken talar om världar, menar man alltså inte olika planeter eller dylikt, utan olika materietillstånd eller dimensioner i samma rum. För tydlighets skull och för att särskilja hylozoikens världsbegrepp från andra begrepp kan man tala om "atomvärldar".

Varje atomvärld har sitt eget slag av atomer, sitt eget slag av materia sammansatt av dessa, sitt eget slag av karakteristisk medvetenhet, sitt eget slag av rörelse (energi, vibrationer). De tre aspekterna finns i alla världarna men yttrar sig på helt olika sätt i var och en.

Den fysiska världens atomer är de största eller grövsta. De närmast finare är de som bygger upp emotionalvärlden. Därefter i finhetsgrad kommer mentalvärldens materia. Sedan följer en lång serie allt finare slag av atomer.

Atomerna av det finaste slaget är uratomerna, monaderna. Emotionalvärlden har fått sitt namn av att emotionerna eller känslorna är den typiska medvetenheten hos detta slag av materia. "Känslofältet" i auran består av emotionalmateria. Genom sin emotionaura står alla organismer (människor, djur och växter) i förbindelse med varandra. "Vi lever i ett väldigt hav av samverkande energien" Den individuella emotionauran är en förtätning av det omgivande emotionala "havet" och har ett ständigt utbyte av materia, energi och medvetenhet med detta. Motsvarande gäller för det "intellektuella fältets" samverkan med mentalvärlden. Dess typiska medvetenhet är tankar och ideer.

Vad kommer allt ifrån?

Alltings yttersta grund är urvarat eller urmaterien. Urmaterien är inte atomisk, består inte av smådelar (atomer, partiklar) utan är alldeles homogen (ensartad), absolut tät och absolut elastisk. Urmaterien har ingen gräns. Den är det verkligt oändliga rummet.

Urmaterien är evig i tiden. Den har aldrig uppstått och kommer aldrig att förintas. Den är sig evigt lik. Den förändras aldrig.

I urmaterien finns potentiellt alla de egenskaper som framträder i den atomiska materien. Urmaterien är evigt omedveten. I denna homogena och oföränderliga materia kan ingen medvetenhet uppstå. Först i uratomerna och i den av dessa sammansatta materien blir utvecklingen av medvetenheten möjlig.

I urmaterien verkar utan avbrott dess egen urkraft. Denna urkraft kallade Pytagoras dynamis (ordet uttalas dy'namis). Liksom urmaterien är stoffet till all annan materia, så är dynamis orsaken till all rörelse, förändring, kraft, energi i hela universum. Dynamis har aldrig uppstått och kommer aldrig att upphöra. Dynamis är evig, obegränsad och oföränderlig. Dynamis är allsmäktig. Men dynamis är också blind, evigt medvetlös liksom urmaterien.

Dynamis' allmakt visar sig i att den skapar uratomerna. Ingen annan kraft i universum kan göra detta. I varje ögonblick nyskapas på detta sätt oräkneliga uratomer i den gränslösa urmaterien. Detta går så till att urkraften "gräver ett hål" i urmaterien, gör en "bubbla" i denna. Uratomerna är alltså tomrum i urmaterien.

Dynamis verkar i varje uratom som den skapat. Upphörde urkraften, om så blott för bråkdelen av en sekund, skulle uratomerna upplösas och "bubblorna" smälta ihop med den homogena urmaterien. Så länge dynamis verkar i uratomen, förblir också uratomen som individ. Ingen yttre kraft kan upplösa uratomen, utan den är oförstörbar.

Uratomerna (monaderna)

Urmaterien med dess dynamiska energi är orsaken till uratomerna (monaderna). Och uratomerna är i sin tur byggstenarna till all annan, sammansatt materia. Uratomerna är de minsta möjliga delarna av materien. Man kan föreställa sig dem som försvinnande små kraftpunkter.

I uratomerna kommer tillvarons tre aspekter till uttryck. Uratomerna har bildats av urmaterien, innehåller och uttryckt den allsmäktiga urkraften och har möjlighet till medvetenhet.

Uratomen är evig och oförstörbar. Alla materiefoms upplöses. De faller sönder i sina beståndsdelar. Men uratomen är enkel, osammansatt och odelbar. Vad skulle den uppdelas i? Uratomen har inom sig en outtömlig energi. Denna är dess egen urkraft. Den är evig, självverkande, allsmäktig. Men urkraften är i sig blind, har i sig ingen ändamålsenlig eller intelligent styrning.

Uratomen har inom sig möjligheten till alla egenskaper och förmågor. Dess potentialitet är grunden till allt som efterhand manifesteras i kosmos.

Uratomen har möjlighet till medvetenhet. I kosmos väck uratomens potentiella medvetenhet förr eller senare till liv. Väl uppväckt kan medvetenheten bara utvecklas allt mer. Uratomen blir till slut ett medvetet väsen, en individ som känner, tänker och handlar. Uratomen blir ett jag.

Vi är nu mogna för hylozoikens fullständiga definition av uratomen: Uratomen är minsta möjliga del av materien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

Kosmos

Uratomernas fria tillstånd i urmaterien kallade Pytagoras för kaos. Motsatsen till detta kallade han kosmos, en ordnad helhet av uratomer. Kaos är oändligt i rum och tid. Kosmos har begränsad utsträckning i rummet och begränsad varaktighet i tiden. Kosmos har formen av ett klot.

Kosmos uppstår, växer till givet omfång, finns till så långs som den behövs för uratomernas fullständiga medvetenhetsutveckling. Därefter upplöses kosmos. Allt detta styres av oföränderliga lagar.

Alla processer, som ingår i kosmos' livscykel, kallas med en gemensamt namn för manifestationen. I manifestationen ingår inte bara kosmos' utbyggnad och avveckling utan alla större och mindre processer inom kosmos, all materieförning och upplösning, alla energiöverföringar.

Viktigast i manifestationsprocessen är att den medvetenhet, som finns potentiell i varje uratom, växer till liv (aktualiseras) för att sedan nå allt större klarhet. När uratomen till slut har kunskap om alla lagar i hela kosmos, är den kosmiskt allvetande. Då har den också kärt sig tillämpa alla lagar med fulländad precision, varmed den är kosmiskt allsmäktig. När alla uratomer i kosmos nått kosmisk allvetenhet och allmakt, har kosmos förverkligat sitt ändamål. Då upplöses kosmos.

I vår kosmos finns monader (uratomer) på alla stadier av medvetenhetens utveckling från sovande till kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Högst utvecklade monader i kosmos bildar det kollektiv som leder manifestationsprocessen mot det avsedda slutmålet.

Vår kosmos är redan en fulländad organisation.

Manifestationen

När monaderna införes i kosmos från det oändliga kaos, börjar deras manifestation i kosmos. När de en gång når slutet av denna manifestation, efter en mänskligt sett ofattbart lång tidrymd, har monaderna genomgått fyra större manifestationsprocesser, den ena efter den andra, och ingått i en oöverskådlig mängd sammansättningar av materia i alla de kosmiska världarna.

Tack vare sitt deltagande i dessa energiprocesser och materiesammansättningar kan monaden utveckla sin medvetenhet och därmed förverkliga meningen med sitt individuella liv. Medvetenhetsutvecklingen indelas efter de fyra manifestationsprocesserna.

Under involverings- och evolveringsprocesserna efter införseln från kaos är monadernas medvetenhet endast potentiell. Monaderna är då omedvetna liksom urmaterien.

I den följande involutionsprocessen sammansätts monaderna successivt till allt lägre slags materia "ner" till fysiska världen. Därmed aktualiseras eller växer medvetenheten. Väl aktualiserad är monadmedvetenheten först passiv, det vill säga: aktiv endast under yttre påverkan.

Evolutionsprocessen börjar i fysiska världen. Monaderna frigör sig nu successivt från lägre materia, varvid de samtidigt förvärvar självaktiv medvetenhet i högre materia. I ständigt förnyade former genomgår monaden i tur och ordning mineral-, växt- och djurriket. Sedan monaden övergått från djurriket till människoriket (fjärde naturriket), blir den efter hand självmedveten. Genom evolutionen i dessa lägsta naturriken aktiveras efterhand medvetenheten i fysiska, emotionala och kausala-mentala världarna.

När monaden övergår från fjärde till femte naturriket (övermänniskoriket), inträder den samtidigt i expansionsprocessen. Monaden uppnår däri allt högre slag av medvetenhet och lär sig samtidigt expandera sin självmedvetenhet till att innesluta allt fler monader i gemensam medvetenhet. Detta sker i essential- och superessentialvärldarna, som utgör atomvärldarnas fortsättning bortom kausalvärlden.

Detta gemensamma medvetande har beskrivits som en förening av kärlek och visdom. Kärlek innebär oskiljaktig enhet med allt, utan isolering, utan "jag" och "du", med endast "vi", det sanna broderskapet förverkligat. Visdom innebär ofantligt större insikt än den isolerade medvetenheten i människoriket, eftersom allas erfarenheter och minnen står till allas förfogande, vilka ingår i gemenskapen: planetens totala medvetenhet.

I femte naturriket och i de ännu högre naturriken, som kallas gudomsriken, blir denna gemenskap stegvis allt mer omfattande och allt djupare upplevd. Denna process är innebörden av ordet "expansion".

I det högsta gudomsriket är monaden, med bevarad självidentitet, ett med hela kosmos. Monaden har nått kosmisk allvetenhet och allmakt. Detta är dess mål i manifestationen. Kosmos har tillkommit för att bereda monaderna i kaos möjligheten att utveckla sin medvetenhet från första potentialitet via alla mellanliggande stadier till kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla processer i kosmos tjänar direkt eller indirekt detta ändamål. De ingår alla i den stora manifestationsprocessen.

Genom manifestationens olika etapper arbetar sig monaden fram från total omedvetenhet till allvetenhet, från isolering till enhet med allt liv, från vanmakt till allmakt, från totalt beroende till största möjliga frihet under de livets lagar som alla monader har att lyda.

Subjektiv och objektiv medvetenhet

Den subjektiva verkligheten är medvetenheten. Den objektiva verkligheten är materien. Det finns inga enbart "subjektiva världar" såsom motsats till den objektiva fysiska världen. Alla världar är både subjektiva och objektiva, eftersom de alla har båda aspekterna: medvetenhet och materia.

Medvetenheten kan uppfatta allt slags verklighet: materia, medvetenhet och rörelse. Medvetenhetens innehåll kan därför vara både subjektivt och objektivt. Medvetenheten har subjektivt innehåll, när den är upptagen med sig själv, känslor och tankar, minnen och så vidare. Detta kallas subjektiv medvetenhet. Medvetenheten kan också iaktta materien. Det gör den till exempel, när vi med våra sinnen uppfattar det som händer i det fysiska. Detta kallas objektiv medvetenhet.

Normalt har människan objektiv medvetenhet endast om den fysiska materien. Objektiv medvetenhet om emotional och mental materia innebär att man kan "se" materierformer i dessa världar, till exempel auran runt levande organismer. Den emotionala objektiva medvetenheten är för närvarande långt vanligare än den mentala.

Frånsett sinnes förmåelse av den fysiska världen är människans medvetenhet i normala fall enbart subjektiv. Hennes emotionala och mentala medvetenhet är subjektiv. Detta är grunden till att de flesta människor förkastar tanken på överfysiska ("andliga") världar. Idén att känslor och tankar inte skulle vara blott medvetenhet utan också ting, ha utsträckning i rummet, vara kraftfält och ha bestämda vibrationsfrekvenser, förefaller underlig för dem. Men inte för människor med högre (överfysisk) objektiv medvetenhet.

Varje tanke är medvetenheten hos en bestämd mental materierform, varje känsla bäres av en emotional form. Med sådana tanke- och känslorformer fyller människan ut mental- och emotionalvärlden. De kan iaktas av den objektivt medvetne och tydas av den som lärt sig deras språk.

Jaget och dess höljen

Vårt inre liv, vår medvetenhet, kan vid första betraktande verka enhetligt. Men efter en stunds själviakttagelse inser vi att vi har medvetenhet på tre plan samtidigt: det fysiska med sinnesintryck och viljeimpulser till musklerna, det emotionala med begär och känslor, det mentala med tankar och ideer. Det är alltså möjligt att samtidigt vara medveten om kyla, hysa en känsla av upprymdhet och syssla med tankeverksamhet såsom att göra en beräkning eller planera en resa. Medvetandet är för stunden mer koncentrerat på något av planen. Medvetandet växlar hela tiden plan och är i ständig, rastlös aktivitet.

Ibland, då vår uppmärksamhet inte, är helt fångad av den fysiska yttervärlden och inte heller är helt försjunken i vår inre emotionala eller mentala värld, blir vi varse vårt eget jag. Det iakttar kanske, liksom en fristående observatör, den ständigt växlande trefaldiga medvetenheten. Detta kan man erfara med en smula själviakttagelse. Känslorna och tankarna synes löpa fritt efter egna associationslagar, men jaget kan ingripa och styra dem, om det vill. Det som iakttar och styr måste vara något annat än det som iakttas och styres. Jaget är sinnesförmimmelser, känslor och tankar, men också något annat och bortom dessa. Det kan identifiera sig med dessa slag av medvetenhet men också avsäga sig identifieringen medvetet. Jaget tycks i sig självt vara en iakttagande självmedvetenhet och ett centrum av vilja.

Enligt gängse materialistisk psykologi alstrar hjärnan alla slags medvetenhet. Enligt hylozoisk psykologi är hjärnan inte orsak till utan endast instrument för medvetenhetens yttringar i det fysiska. Hjärnan har blott ringa egen medvetenhet. Hjärnan är visserligen förutsättning för medvetenhet i fysiska kroppen. Men varken kropp eller hjärna är förutsättning för medvetenhet, som de utomkroppsliga upplevelsorna ger vid handen. För att ge en liknelse: En radiomottagare är nödvändig för att lyssna på en utsändning i den fysiska världen. Men programmet och sändaren som radierar det är oberoende av om mottagaren fungerar eller ens existerar.

Endast fysisk medvetenhet uppstår i den fysiska kroppen. Men nu är enligt hylozoiken all medvetenhet knuten till materia. Människans olika slag av medvetenhet måste ha ett annat materiellt underlag än organismen. Enligt hylozoiken är underlaget dels monaden (jagatomen), dels monadens höljen i olika världar med dessas helt olika slag av medvetenhet.

Höljet i den fysiska världen är organismen. Dessutom har människan höljen i emotional- och mentalvärlden. Höljerna är tillsammans fem, eftersom människan har två fysiska höljen och två mentala, ett vardera av grövre och finare materia.

Räknade från grövsta materielag mot finare är människans fem höljen:

- (1) ett grövre fysiskt – organismen
- (2) ett finare fysiskt – eterhöljet på gränsen till synlighet
- (3) ett emotionalt hölje (ibland kallat astralkroppen)
- (4) ett grövre mentalt – mentalhöljet
- (5) ett finare mentalt – kausalhöljet, "själen"

Det är närvaron av fyra finare höljen i organismen, som gör att människan alls kan leva sitt liv i fysiska världen och samtidigt ha emotional och mental medvetenhet. Utan sitt emotionelhölje skulle hon sakna begär och känslor, och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka.

Medvetenheten i kausalhöljet är ännu outvecklad hos de allra flesta. Fullt utvecklad ger den kausala medvetenheten en omedelbar korrekt uppfattning av allt den riktas mot i

människans tre världar, klagörande tingens orsaker och verkningar oberoende av avstånd i planeten eller av förfluten tid. De gamle (i esoteriska kunskapsskolorna invigda) kallade detta för intuition eller "skådande av ideerna i idévärlden".

Eterhöljet är faktiskt det viktigaste av de båda fysiska höljena. Det förmedlar flera livsuppehållande energier ("livskraften") till organismen. Brister i eterhöljets funktion återverkar på organismen som nedsatt vitalitet och sjukdom. Många människor kan skönja sitt eget och andras eterhölje som en tunn, svagt självlysande hinna omgivande hela kroppen. Eterhöljet tränger igenom organismen, bildar skenbart en fullständig kopia av den, så att varje cell har sitt eget eterhölje. I verkligheten är det tvärt om: organismen är en kopia av eterhöljet. Alla organiska former bildas med eterhöljet som grundform eller "blåkopia". Det kallas därför också för formbildningshöljet.

Medvetenhetsyttringarnas tre aspekter

Verkligheten är en enhet av materia, medvetenhet och rörelse. Om vi betraktar någon av de tre livsaspekterna isolerad, så blir vår uppfattning alltid ofullständig och missvisande. Biologin ser evolutionen som endast formernas utveckling och ser inte till medvetenheten i formen. Psykologin intresserar sig för medvetenheten som sådan men vet ingenting om människans emotional- och mentelhölje.

Allting i kosmos har tre aspekter. Så ock medvetenhetens yttringar. De känslor vi hyser och tankar vi tänker är inte bara subjektiva företeelser, visst medvetenhetsinnehåll. Känslor och tankar är också materieförmedling. De är slutligen även krafter; de är verkningar av orsaker och blir i sin tur orsaker till nya verkningar.

Två urgamla esoteriska talesätt belyser detta: "Tankar är ting" och "energi följer tanken".

Det finns en genomgående parallellitet mellan materia, medvetenhet och rörelse. Fysisk materia består av de grövsta atomerna i kosmos, emotionala av finare, mentala av ännu finare och så vidare. Materien är bärare av, medium för rörelsen; de vibrationer som uppfyller hela kosmos. Ju finare atomerna är, desto snabbare, intensivare, mer genomträngande blir också vibrationerna de bär. Denna parallellitet mellan materien och rörelsen har en avgörande betydelse också för medvetenheten. Varje medvetenhetsinnehåll motsvaras nämligen av sin bestämda vibration i sitt bestämda slag av materia. Det finns fysiska, emotionala, mentala vibrationer och så vidare.

Detta är kanske lättare att förstå, om vi ser på förhållandena i den fysiska världen. Fysisk materia vibrerar, en våg går ut åt alla håll. Har vågen en viss frekvens, förmedlar den blå färg, en annan lägre frekvens förmedlar tonen do. Vibrationerna träffar respektive sinnesorgan hos människan. Där ger de upphov till motsvarande elektriska nervimpulser. Dessa urladdas i hjärnan, men det registrerande organet är den eteriska hjärnan, inte den grovfysiska. Jaget, monaden, med sin erfarenhet av de oändligt skiftande vibrationernas betydelse, tolkar intrycket omedelbart och korrekt.

Möjligheterna till differentiering förefaller oss outtömliga. Vi kan tänka oss hur många olika färgnyanser, toner, dofter etc. som helst. Detsamma gäller de emotionala vibrationerna, olika känslökiftningar och stämningsslagen utan ände.

En människas känsla, stark eller svag, varaktig eller flyktig, uppmärksam av henne själv eller omedveten, ger upphov till en karakteristisk vibration i hennes emotionelhölje. Höljet står i omedelbar kontakt med emotionalvärlden. Vibrationen når ut åt alla håll. Den går snabbare än ljuset och försvagas först på ofantligt avstånd från källan. Allas emotionelhöljen, som nås av vibrationen, blir påverkade. Är vibrationen tillräckligt stark,

höljet tillräckligt mottagligt och jaget inte upptaget med annat, så registreras känslan som om den vore individens egen. Så fungerar telepatin, ett universellt fenomen i kosmos.

Vi är mer telepatiska än vi anar. Mycket av vad vi tror vara våra egna känslor och tankar är suggestioner utifrån. Detta är mera till ont än till gott: den skenbart grundlösa nedstämdhet, som man kan drabbas av i storstadens människovimmel, är ett exempel. Detta visar betydelsen av att vi är aktiva, uppmärksamma i vår medvetenhet. Det är i passiva tillstånd vi lättast tar emot dåliga inflytelser utifrån. Vi människor har långt kvar till medveten telepati, ändamålsenlig överföring av tankar. Vi måste först lära oss att vara positiva, inte belasta andra med vår negativa emotionalitet, våra deprimerande känslor.

I varje sekund träffas våra fem höljen i tre världar av oräkneliga vibrationer. Våra sinnen registrerar bara en ytterst liten bråkdel av alla slags vibrationer i den fysiska världen. Motsvarande gäller vår subjektiva medvetenhet i de överfysiska höljen. Mindre än en miljondel av alla vibrationer uppfångar vi. Allt annat går oss förbi. Kunde vi uppfatta och korrekt tolka alla vibrationer, som når oss över ofantliga avstånd, så skulle vi vara nära nog allvetande.

Erfarenhet och minne

Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i mineralriket gör monaden erfarenheter och lär av dem. Detta är möjligt, emedan monaden har ett oförstörbart minne. Alla monadens upplevelser, alla vibrationer, som någonsin träffat uratomen, är för evigt inristade i den. Detta minne blir visserligen latent. Det erfar vi varje dag, när så gott som allt vi upplever sjunker undan ur vårt aktuella minne. Men vi glömmer aldrig något egentligen. Det en gång upplevda kan återupplevas, vilket sker när monaden åter påverkas av liknande vibrationer, konfronteras med liknande intryck, försätts i liknande situationer. Av erfarenhet vet vi hur ett minne från tidigaste barndom plötsligt kan stå inför oss med överväldigande klarhet.

Det är därför som "kunskap är återerinring" (Platon). Allt vi erfarit, lärt oss, bemästrat – i detta eller i föregående liv – finns bevarat i latent tillstånd. Det ojämförligt mesta återerinnrar vi oss aldrig: intrycksfragment, minnesdetaljer, primitiva insikter, som vi längesedan vuxit ifrån i den ständiga evolutionen. Därtill finns en mängd tendenser och vanor, egenskaper och förmågor, som upprepats och blivit fast inristade i monaden under otaliga inkarnationer. Människan har en del sådant, som grundlagts redan i djurriket: till exempel rörelseförmåga, tredimensionell syn, sexualitet, aggressivitet, fåfånga, leklust. Speciella för människariket är bland andra självmedvetenhet, språk, abstrakt tänkande, föreställningsförmåga, idealism. Sådana egenskaper och förmågor som kallas medfödda har i själva verket förvärvats i tidigare liv. De har sedan blivit latent och återförvärvats kanske många gånger om. Varje gång aktualiseras de allt lättare.

Människan bär alltså på sitt förflutna i mycket högre grad än hon kan föreställa sig. Eftersom hon går framåt i sin medvetenhetsutveckling, betyder detta att hon latent bär på en sämre människa än hon aktuellt är, alla primitiva tendenser hon tror att hon lämnat bakom sig för länge sedan. Det beror på henne själv, hennes medvetna styrning av uppmärksamhet och intressen, om denna latens skall få tillfälle att återupplivas. Latensens makt och människans oförmåga eller ovilja att kontrollera sin medvetenhet är en del av förklaringen på det ondas problem. Människan är nämligen varken god eller ond i absolut mening. Hon står på den nivå hon uppnått och har nivåns både goda och dåliga egenskaper. Dessutom har hon alla lägre nivåers allt sämre egenskaper latent.

Det är därför som det är så viktigt att människan söker återuppliva de positiva egenskaper och värdefulla förmågor som tillhör hennes nuvarande nivå av förståelse. Denna latent livserfarenhet spänner över åtskilliga inkarnationer bakåt. Men hennes aktuella medvetande berör bara nuvarande inkarnation. Detta måste betyda, att vad människan uttrycker aktuellt – i kunskap, insikt och förståelse, egenskaper och förmågor, mångsidig kompetens och intressen – i ett visst liv endast är en bråkdel av hennes egentliga, latent kapacitet. I esoteriken skiljer man därför mellan personlighet och individualitet. Individualiteten är den totala människan, medan personligheten är den lilla del, som aktualiseras i en viss inkarnation. Den aktuella personligheten består dels av återerinerat gammalt (inklusive vanor, tendenser etc), dels det lilla nyförvärv som människan hinner med under sitt korta fysiska liv. Det allra mesta av vad människan kan och förstår är alltså återerinerat. Endast en mindre del har hon förvärvat som helt nytt.

Dagsmedvetet och omedvetet

I alla naturriken har monaden ett dagsmedvetet och ett omedvetet liv. Det dagsmedvetna är vad jaget uppfattar i varje stundens nu. Människans dagsmedvetna består av sinnesförmimmelser, känslor, tankar och förmimmelser av viljan. Uppmärksamheten är centrum, fokus i det dagsmedvetna. Uppmärksamheten visar att jaget är närvarande. Det dagsmedvetna är därmed en försvinnande liten del av människans totala medvetenhet. Det ojämförligt mesta av vad människans fysiska sinnen och överfysiska höljen registrerar går jaget förbi. Det är därför knappast överdrift att kalla det omedvetna för den egentliga människan.

Det omedvetna är dels undermedvetet, dels övermedvetet. Det undermedvetna är det latent. Det innehåller allt som någonsin passerat genom det dagsmedvetna, allt som monaden upplevat, alla erfarenheter den bearbetat, allt sedan dess medvetenhet väcktes till liv, alltså alla upplevelser långt före även inträdet i mineralriket. Varje inkarnation liksom avsätter ett eget lager av medvetenhet. Allt detta finns bevarat, ty det undermedvetna glömmet ingenting. Det finns bevarat som anlag till egenskaper och förmågor och tar sig uttryck i personligheten som karaktärsdrag, möjlighet till förståelse, "sinne" för allt möjligt.

Omedelbar förståelse för något betyder, att man bearbetat detta i tidigare liv. Det man inte förut haft erfarenhet av, kan man med möda lära sig att begripa. Begripandet måste arbetas fram steg för steg. Man kan lära sig begripa sådant man egentligen inte förstår, inte kan förstå ännu på flera inkarnationer. Den som förstår och den som bara begriper "talar inte samma språk". Det man förstår kan man också i regel tillämpa och förverkliga. Så ej det man enbart begriper. Allt detta har att göra med olika djup i livsupplevelsen.

Det övermedvetna är det potentiella. Det omfattar alla de högre slag av medvetenhet, som monaden ännu inte har aktiverat i evolutionen.

Till det övermedvetna hör inte bara det normalt sett övermänniskliga, kausal medvetenhet och högre, utan också för majoriteten ännu okända skikt i människans typiska slag av medvetenhet. Exempel på de senare är, emotionalt, mystikernas upplevelse av allt livs enhet och "frid bortom allt förnuft"; mentalt, de stora tänkarnas upplevelse av ideernas syntes, ett förberedande stadium inför kontakten med det kausala.

Dagsmedvetna människan står i kontakt med sitt omedvetna. Hon tar ständigt emot impulser från sitt undermedvetna. De kan inge henne känslor, stämningar, tankar, skenbart ur tomma intet. De kan driva henne att tala och handla utan att hon förstår varför eller ens är medveten om sin handling. Mer sällan tar hon emot inspirationer från sitt

övermedvetna, till exempel i form av intuition. I hylozoiken menas med intuition en omedelbar, riktig uppfattning av ett större orsakssammanhang. Den är en yttring av kausal medvetenhet.

Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall bli vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförlömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppbådar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt "bättre jag" (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande.

Viljan

Hylozoiken skiljer mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis verkar direkt i uratomerna. Materieenergin är dynamis' indirekta verkan i sammansatt materia. Den försvagas med varje lägre atomslag, med varje steg av ökad uratomförtätning. Det är därför som rörelsen skenbart avstannar i det lägsta materielaget, fast fysisk materia.

Materieenergin är alltså dynamis' uttryck genom materieaspekten. På motsvarande sätt är viljan dynamis' uttryck genom medvetenhetsaspekten. Dynamis är i sig blind, är ej medvetenhet och kan aldrig bli medvetenhet, ty rörelse och medvetenhet förblir evigt olika aspekter. Men medvetenheten kan utvecklas därefter, att den lär sig styra dynamis i materien, använda energierna och rikta dem mot ett mål. Det är denna förmåga, som kallas aktiv medvetenhet. Den ligger potentiell i monaderna men måste som alla förmågor utvecklas. Det sker inte med en gång utan först i evolutionen.

Involutionen är monadmedvetenhetens aktualisering.

Evolutionen är monadmedvetenhetens aktivering.

Aktualisering innebär att medvetenheten väcks, aktivering att medvetenheten gradvis lär sig styra energierna.

Det finns lika många slag av vilja och aktiv medvetenhet som det finns materielag. Aktiveringen börjar i evolutionen nerifrån lägsta materien, den fysiska. Människan har tre huvudslag av vilja: fysisk vilja, emotional vilja, mental vilja. Eftersom emotionalmedvetenheten är den mest aktiverade på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, så är emotionalviljan (begäret) nästan alltid starkare än mentalviljan (intellektuella föresatsen), utom för det fåtal som utvecklat mentalmedvetenheten till att dominera det emotionala. Men ett högre slag av vilja är potentiellt alltid starkare än ett lägre. I framtiden, när mänskligheten aktiverat mentalmedvetenheten lika mycket som den idag aktiverat det emotionala, kommer mentalviljan att dominera över emotionalviljan, liksom idag emotionalviljan behärskar den fysiska viljan. Då som först kommer människan också att göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse.

Viljan påverkar materien direkt. Människan bevisar det dagligen otaliga gånger med sin fysiska vilja, så snart hon rör en muskel. Emotional och mental vilja påverkar sina respektive materielag, ger upphov till vibrationer i emotional- och mentalhöljerna liksom i de omgivande materievärldarna. Ännu är viljan svagt utvecklad hos de flesta människor.

När människan till slut fullständigt utvecklat emotional, mental och kausal subjektiv och objektiv medvetenhet, har hon också bemästrat de motsvarande slagen av vilja till fulländning. Med sin högre, kausala och mentala vilja kan hon då påverka fysisketeriska materien och åstadkomma önskade effekter även i fysisk synlig materia. Detta är den urgamla magin: tankens makt över materien. Magin kommer att förbli en hemlighet, ouppnåelig för alla utom det fåtal, som övervunnit frestelsen att missbruka den oerhörda makten och som för all framtid ställt sina förmågor i evolutionens tjänst.

Passiv och aktiv medvetenhet

Medvetenheten kan vara passiv eller aktiv. Att medvetenheten kallas passiv, betyder inte att den skulle sakna aktivitet; i så måtto är termen "passiv" missvisande. Men det betyder att medvetenheten saknar förmåga till egen aktivitet, att den inte har egen vilja. Medvetenheten måste då aktiveras utifrån. Så snart den yttre påverkan upphör, blir den passiva medvetenheten latent (slumrande). Aktiv medvetenhet har däremot förmåga till spontan aktivitet, har egen vilja.

Människan har både passiv och aktiv medvetenhet i sina fysiska, emotionala och mentala höljen. Passiva är sinnesintryck, när uppmärksamheten inte är med. Passiva är känslor och tankar, när de liksom bara inställer sig, utan jagets kontroll, vilja, uppmärksamhet; när tanke- och känslolassociationer jagar varandra oupphörligt utan att vi medvetet styr eller vill dem. Men ingen medvetenhet "liksom bara inställer sig". All medvetenhet är aktiverad medvetenhet. Är den inte aktiverad inifrån monaden själv, så är den aktiverad antingen utifrån omgivande emotional- och mentalvärld eller genom robotfunktioner (vanor), som etablerats av monaden vid skilda tillfällen och sedan verkar utan monadens kontroll.

Det är alltså stor skillnad mellan "jag tänker" och "det tänker i mig". Envar kan själv övertyga sig om denna sanning genom en smula själviakttagelse. I själva verket fungerar människans höljen till mer än 90 procent som robotar, vilka upptar och förstärkt återger omgivande vibrationer, medan monaden-jaget passivt ser på, ofta inte ens det. Mindre än 10 procent av människans medvetenhet bestäms av henne själv. Resten är robotmedvetande: fysiskt, emotionalt och mentalt.

Människan är en monad, som gått igenom involutionen och arbetat sig igenom de tre lägsta naturrikerna i evolutionen. Hon har hela involutionens passiva medvetenhet. Det är naturligt att denna latens måste prägla hennes liv i oerhört hög grad, allrahelst som hennes aktiva medvetenhet är jämförelsevis ringa utvecklad. Att människan är en evolutionsmonad, betyder alltså inte att hon i sin monadmedvetenhet utan vidare är aktiv, endast att hon har möjligheten. Hur aktiv hon vill vara, avgör hon själv.

Monad och hölje i samverkan

Alla naturens former har liv, något slag av medvetenhet. Allt liv har form, från atomer och molekyler till aggregat av dessa. Exempel på aggregat är organiska livsformer i fysiska världen och överfysiska höljen i högre världar. Också planeter och solsystem är aggregat, levande former.

Aggregaten av överfysiska materielag tillhör vanligen involutionen. Dessa livsformer kallas elementaler och har passiv medvetenhet. Exempel är människans höljen av överfysisk materia.

Aggregaten av fysisk materia tillhör evolutionen. Dessa livsformer, till exempel mineral, växt-, djur- och människoorganismer samt dessas eterhöljen, har en svag aktiv

medvetenhet. Den visar sig bland annat i deras förmåga till självformning och ändamålsenlig anpassning till omvärlden.

Involutionens elementaler har ingen möjlighet till självaktiv medvetenhet. Men under påverkan utifrån blir de ofelbart aktiverade.

Genom sina olika riken lär sig elementalerna att uppta alla vibrationer de träffas av och återge dessa förstärkta. De blir med varje nytt rike (i allt lägre materievärld, det handlar ju om involutionen!) alltmer fulländade i att reproducera vibrationer, alltmer perfekt följsamma robotar.

Monaderna i evolutionen behöver höljen för att kunna aktivera allt högre medvetenhet från fysiska världen och uppåt. Utan sina båda fysiska höljen skulle människan sakna sinnesförmågor, utan emotionalhöljets skulle hon vara utan begär och känslor och utan mentalhöljets skulle hon inte kunna tänka. Monadens egna vibrationer är alltför svaga för att uppfattas av den själv. Men höljena återger dem mångfalt förstärkta. Höljena fungerar därmed som ett slags resonansbottnar, där monaden kan liknas vid den vibrerande strängen. Samtidigt som monaden måste ha sina höljen, är monaden som evolutionsväsen nödvändig för höljena, för att aktivera de annars passiva elementalerna. Monaderna och höljena behöver varandra lika mycket för sin medvetenhetsutveckling.

Självaktivering som livsmening

Livets mening är medvetenhetsutveckling. Detta gäller alla monader, oberoende av det stadium de befinner sig på i manifestationen. För monaderna i evolutionen, och alltså även för oss människor, är utveckling detsamma som större självaktivering av den medvetenhet vi har: fysisk, emotional, mental. Därmed läggs den nödvändiga grunden för aktivering av ännu högre slag av medvetenhet: kausal, essential etc.

Så snart människan tänker tankar hon inte vill kännas vid, hyser känslor hon inser ligga under hennes verkliga nivå, är det höljenas passiva medvetenhet och inte hennes monad, som bestämmer medvetenhetens innehåll. Så snart människan inte har uppmärksamheten riktad på något bestämt – antingen något i den inre, subjektiva världen eller i den objektiva yttervärlden – så är monaden inaktiv och jaget inte närvarande. Och när jaget är borta, är höljena herrar.

Höljena är goda tjänare men dåliga herrar. Nittio procent av allt vårt lidande beror på det enkla faktum, att vår monad inte vill kontrollera sina höljen. Höljena tar upp omgivningens negativa känslor genom telepati och förstärker dem. Monaderna kan vägra ge dem uppmärksamhet, om den vill. Höljena bevarar otaliga minnen av negativa känslor och oförätter (ofta inbillade), kränkningar, skuld-känslor, skam, depressioner. Minsta association monaden gör väcker minnena till liv, och monaden låter sig motståndslöst ledas genom samma upplevelser igen.

Enda möjligheten att bli kvitt detta lidande, enda vägen till bestående lycka är för människan att lära sig kontrollera sina höljemedvetenheter. Det gör hon genom att vara självaktiv i medvetenheten så ofta och så mycket hon förmår. Hon kan driva upp förmågan att själv välja sin medvetenhet: det vill jag ha, det vill jag inte ha. Medvetenhetskontroll är möjlig och inses också till slut som nödvändig. Den utövar människan genom att lära sig bli uppmärksam, allt mer uppmärksam och sedan ständigt uppmärksam. Detta gäller såväl den inre, subjektiva världen som den objektiva yttervärlden. De högre, ädla känslorna, som alla egentligen vill äga i stället för de negativa, kommer inte av sig själva. De måste odlas fram medvetet genom att ständigt

uppmärksammas, inskräpas i medvetandet. De befriande ideerna, nya insikterna, nya egna bearbetningarna och annan värdefull mental medvetenhet måste också hållas fast i medvetandet för att kunna bli levande krafter i vårt inre liv. Allt detta gör jaget genom en medveten akt av mental och emotional vilja. Antingen vi kallar detta för självaktivering, koncentration eller meditation, så är det samma sak. Det är också det snabbaste och säkraste sättet att nå högre medvetenhet.

Slutord

Jag avslutar denna framställning med att visa hur hylozoiken klargör ett av mänsklighetens verkligt stora problem. Jag syftar på världsreligionerna – enkannerligen de monoteistiska – som ju har förmått människor att visa sina allra bästa men även allra värsta sidor. Kärnan i dessa religioner är föreställningen om "gud", ett påstått ensamt högsta väsen i världsalltet, ett oändligt väsen som alltid har funnits. Därav kravet på alla oss andra att obetingat lyda "gud". Vidare föreställningen att olydnad mot "gud" är det allra värsta brottet, som måste straffas allra strängast; brott mot ett oändligt väsen kräver ett oändligt straff. Läran om eviga straff i ofattbart plågsamt helvete ger sig då naturligt. Denne "gud" kan i sin outgrundliga upphöjdhed över alla andra väsen godtyckligt kräva vad som helst, till exempel att hans "eget folk" gör "främmande folk" till sina slavar eller utrotar dem helt och hållet. Läs i Bibeln, på många ställen, men framför allt Fente Moseboken 20:10-18!

Enligt hylozoiken finns ingen sådan "gud". På denna punkt, liksom på många andra, råder en fullständig överensstämmelse mellan vad Pytagoras och Buddha lärde. Oändliga i tid och rum är endast urmaterien och urkraften, och de är inga väsen, ty de är evigt medvetlösa. De enda väsen som finns är monader på alla de olika stadierna – naturrikerna – i utvecklingen av sin medvetenhet. Vi människor är innerst inne monader, och vi står på ungefär samma stadium. I djuren, växterna och mineralerna finns monader på lägre stadier – men de är våra bröder likafullt, yngre bröder. Visst finns det monader, som har nått mycket, mycket längre i sin utveckling än människan. Visst kan vi kalla dessa för "gudar", om vi vill. Men det är riktigare att benämna dem "äldre bröder". Och det viktigaste att veta om dem är att de nått dit där de nu är genom att lyda livslagarna för frihet, enhet, utveckling, självförverkligande etc. Om de är "fullkomliga väsen", så är de det endast i kraft av att följa livslagarna på ett fullkomligt sätt. Det skulle inte falla någon av dem in att påbjuda eller förbjuda någonting, att döma, hota och allra minst straffa någon levande varelse. Läror om sådant är endast människopåfund, uttänkta i syftet att skrämman människorna till lydnad för makt- och penninggirigt prästerskap.

Hylozoiken hävdar istället individens okränkbarhet som en logisk konsekvens av hans potentiella "gudomlighet". Ty alla monader skall en gång nå högsta stadiet. Endast tidpunkten för detta är olika för alla. De som nu befinner sig på högsta stadiet vet också att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna suveräna rätt till frihet.

Copyright © 1999 by Lars Adelskog.

Utlagd på internet den 14 februari 2007.